

Δρχ. 2

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 490 - 491

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Μ Η Ν Υ Μ Α

Χριστός Ἀνέστη

Προσφωνοῦμεν πᾶσιν ὑμῖν, Κληρικοῖς τε καὶ λαϊκοῖς, τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς, τοῖς ἀνήκουσι τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ. «Ἐν Κυρίᾳ πάντοτε Χαίρετε· πάλιν ἔρῳ, χαίρετε» (Φιλιπ. Δ' 1). Ἴδου τὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν χαρμόσυνα Εὐαγγέλια ἠχοῦσιν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ τὰ πάντα πεπλήρωται φωτὸς Οὐρα-
νός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια. Ζῶντες καὶ νεκροὶ συγχαίρουσιν ἀλλήλοις, ὅτι χά-
ρις καὶ ἄφesis παραπτωμάτων ἐκ τοῦ θεοδέγμονος Τάφου ἀνέθορεν, ὁ θάνατος πεπλά-
τηται, ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, ὁ διάβολος κατήρηται καὶ ζωὴ αἰώνιος ἐγκαινίζεται.

Ἡ ἁμαρτία τολμήσασα διὰ τῶν ὀργάνων τῆς νὰ πλήξη καὶ ματαιώσῃ τὸ μέγα τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἔργον κατὰ κράτος ἐξηφανίσθη. Ἡ θυσία τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ ἤνοιξε τὰς εἰς οὐρανὸν εἰσόδους καὶ καλούμεθα ἤδη πάντες ἵνα «ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν».

Μή, λοιπόν, τὰ χαμαίζηλα ποθῶμεν· μὴ τὰ τῆς ματαιότητος ἔργα ἐπιτελῶμεν· μὴ τὰ τῆς σαρκὸς φρονήματα ἐπιζητῶμεν, «οἱ γὰρ κατὰ σὰρκὰ ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος· τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη· διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔχθρα εἰς Θεὸν» (Ρωμ. Η', 6, 7).

Αἱ περιστάσεις, ὑφ' ἃς ζῶμεν λίαν χαλεπαί. «Ὁ Νόμος ἡσθένησεν, ἄργεϊ τὸ Εὐαγ-
γέλιον, Γραφή δὲ πᾶσα ἐν ἡμῖν παρημέληται, προφητὰι ἠτόνησαν καὶ πᾶς δικαίου λόγος»
ὥς λέγει ὁ ἱερὸς ἀσματογράφος· καὶ τούτων ἕνεκα τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως θεσπί-

σματα καὶ τὰ τῆς ἠθικῆς πολιτείας παραγγέλματα ἀσυστόλως καὶ πεπαρρησιασμένως καταπατοῦνται.

Εὐρισκόμεθα πράγματι ἐνώπιον γενικῆς ἐξαρθρώσεως. Τὰ τῆς Ἐκκλησίας ὅση- μέραι περιπλέκονται ἐπὶ τὰ χεῖρω, προστεθείσης ἐπ' ἐσχάτων καὶ τῆς ἐκ τῆς Δύσεως παπικῆς ἀπειλῆς· τὰ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν πασιφανῶς ἐπισφαλῆ καὶ ἀκατάστατα καὶ τὰ διεθνή ἐπὶ τὸ μᾶλλον ἐσκληρυμένα καὶ κινδυνώδη.

Ἄλλ' ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάς ἃς εὐχηθῶμεν, ὅπως πέμψη ἄνωθεν τὸν σωτηριώδη φωτισμὸν πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ θέλημα πάντων τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτόν. Ἀμήν

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἡ Κασσιανή

Μία τῶν λαμπρῶν καὶ ἐξόχων ὕμνων, τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας εἶναι ἡ *Κασσιανή*. Πάντες οἱ βυζαντινοὶ χρονογράφοι τὴν συμπαθεῖ ταύτην καὶ εὐσχήμονα ὕμνον ὀνομάζουσι *περικαλλή* καὶ *ὥραιαν, εὐσεβεστάτην* δὲ καὶ *σοφωτάτην Μοναχήν*, ἥς οἱ ὕμνοι περικοσμοῦσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὕμνολογίαν. Περί τῆς Κασσιανῆς ἀτυχῶς ὀλίγα γνωρίζομεν, μολονότι ἀπὸ τὸ 850 περίπου μετὰ Χριστὸν μέχρι σήμερον ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος καὶ πολλῆς εὐλαβείας σπεύδουσιν οἱ χριστιανοί, ὅπως ἀκούσωσι τοὺς ὑπ' αὐτῆς ποιηθέντας ὕμνους καὶ ἰδίᾳ τὸ ὥραιον δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ὁρθροῦ τῆς Μεγάλης Τετάρτης, τὸ ὁποῖον ἡ περιβάλλουσα αὐτὸ ποίησις καὶ τὰ ἱστορούμενα συμβάντα κατὰ τὴν συγγραφὴν τοῦτου, κάμνουσιν ἔτι προσφιλέστερον εἰς τὰς καρδίας τῶν χριστιανῶν πάντων τῶν αἰώνων.

Ἐκ τῶν βυζαντινῶν χρονογράφων πληροφοροῦμεθα ὅτι αὕτη ὀνομάζετο Κασσιανή, Κασία, Εἰκασία καὶ Ἰκασία, ὅτι ἦτο κόρη ἐκ γένους ἐπισήμου, εὐθαρσῆς, συνετῆ, εὐστοχος, γνώστης τῶν Ἁγίων Γραφῶν, καὶ ὅτι μετὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτῆς μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου ἰδίαν Μονὴν ἢ ὥραια Κασσιανὴ κτίσασα, ἐγένετο μοναχὴ *«μόνη Θεῷ ζῶσα»* καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν θείαν ποιήσιν καὶ ὕμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀσχολουμένη.

Ὁ Θεόφιλος ἦτο υἱὸς Μιχαὴλ Β' τοῦ Τραυλοῦ (821 — 829), γεννηθεὶς ὑπὸ τῆς πρώτης συζύγου αὐτοῦ Θέκλῃς καὶ ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μιχαὴλ. Ὁ Θεόφιλος, ὥς καὶ ὁ πατὴρ του, ἦτο εἰκονομάχος ἀλλ' ἦτο καὶ ὕμνογράφος, καὶ ἡγάπα νὰ ψάλλῃ εἰς τοὺς ναοὺς καὶ νὰ χειρονομῇ, ὥς ἀναφέρει ὁ Κεδρηνός, κρατῶν τὸν μουσικὸν χρόνον. Εἰς τὸν αὐτοκράτορα δὲ τοῦτον ἀποδίδεται καὶ ὁ ὥραιος ὕμνος τῶν Βαίων: *«Ἐξέλθετε ἐξ ἡμῶν, ἐξέλθετε καὶ λαοί»*, τὸν ὁποῖον ἔψαλλον οἱ ψάλλται τῆς ἀγίας Σοφίας, ἐνῶ οἱ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τοῦ Παλατίου μετέβαινον εἰς τὸν ναόν.

Ὁ πατὴρ τοῦ Θεοφίλου Μιχαὴλ ἀποθανούσης τῆς πρώτης συζύγου αὐτοῦ Θέκλῃς (854) ἐνυμφεύθη

ὡς δευτέραν γυναῖκα τὴν Μοναχήν Εὐφροσύνην, μονάζουσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης εἰς τὴν Πρίγκηπον, λίαν δυσaréτως φέροντος τὸν δεύτερον τοῦτον γάμον τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Ὁ Θεόφιλος δὲν ἡγάπα διὰ τοῦτο πολὺ τὴν πρώτην μοναχήν μητρiviάν αὐτοῦ, νῦν δὲ Βασίλισσαν Εὐφροσύνην. Τοῦτο ἀντιληφθεῖσα ἡ Εὐφροσύνη καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ προσηλικύσῃ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἐσκέφθη νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὸν ἐπίζηλον εὐκαιρίαν, ὅπως ἐξ ὅλων τῶν θυγατέρων τοῦ Κράτους οὗτος ἐκλέξῃ τῶν ὥραιότεραν πασῶν.

Λεπτομερείας περὶ τῆς μοναδικῆς ταύτης ἐκλογῆς ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου ἐν μέσῳ τοῦ ἀπεριγράφτου πλοῦτου καὶ μεγαλείου τῶν αὐτοκρατορικῶν αἰθουσῶν τοῦ Βυζαντίου ἀναφέρουσι πολλοὶ τῶν χρονογράφων ἀρχαιότερων καὶ νεωτέρων, ἐκτενέστερον δὲ Γεώργιος ὁ Ἀμαρτωλὸς ἀναφέρων καὶ περὶ τῆς Κασσιανῆς ταῦτα.

«Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ (τοῦ Θεοφίλου) Εὐφροσύνη ἀποστείλασα ἐν πᾶσι τοῖς θέμασιν ἡγάγε κόρας εὐπροσώπους πρὸς τὸ νυμφοστολῆσαι Θεόφιλον τὸν υἱὸν αὐτῆς· ἀγαθοῦσα δὲ ταύτας ἐν τῷ Παλατίῳ εἰς τὸν λεγόμενον Μαργαρίτου Τρίκλινον, δέδωκε τῷ Θεοφίλῳ χρυσοῦν μῆλον εἰπούσα: «Εἰς ἣν ἀρεσθῇς, ἐπίδος τοῦτο αὐτῇ».

Ἦν δέ τις ἐξ εὐγενῶν ἐν αὐταῖς κόρῃ Εἰκασία, ὥραιοτάτη πάντων, ἣν ἰδὼν Θεόφιλος καὶ ὑπερασθεὶς αὐτῆς τοῦ κάλλους ἔφη: *«Ὡς ἄρα διὰ γυναικὸς ἐρρῶν τὰ φαῦλα»*, ἡ δὲ μετ' αἰδοῦς πῶς ἀντέφησεν: *«Ἀλλὰ καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττονα»*. ὁ δὲ τῷ λόγῳ τὴν καρδίαν πληγείς, ταύτην μὲν εἶασε, Θεοδόρῳ δὲ τὸ μῆλον ἐπέδωκεν, οὕσῃ ἐκ Παφλαγόνων. Στέφει Θεοδόραν ἐν τῷ ἐκκληρίῳ τοῦ ἁγίου Στεφάνου στεφθεὶς καὶ αὐτὸς ἅμα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Πατριάρχου καὶ τῷ τοῦ γάμου καὶ τῆς βασιλείας στέφει τῇ Πεντηκοστῇ· κακεῖθεν προσήλθεν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ φιλοτιμησάμενος ρήμασι πολλοῖς τὸν Πατριάρχην ἅμα τε τῷ κλήρῳ καὶ τῇ συγκλήτῳ.

Ἡ δὲ εἰρημένη Εἰκασία, τῆς βασιλείας ἀποτυχούσα, Μονὴν κατεσκεύασεν, εἰς ἣν ἀποκειραμένη, ἀσκούσα καὶ φιλοσοφοῦσα τῷ Θεῷ μόνῃ

Ἀπὸ τοὺς Ἀγίους Τόπους

Τὸ Μώριον Ὅρος

Οὕτω καλεῖ ὁ ἑβραῖος Ἰώσηπος ἕνα τῶν τεσσάρων λόφων τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὸν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος αὐτῆς. Ἡ κορυφή του περιλαμβάνει μικρὸν ὁροπέδιον σχήματος παραλληλογράμμου, τὰ δὲ πλάγια του ἦσαν ἀπόκρυμνα καὶ κατωφερικά. Ὁ Σολομὼν θέλων νὰ ἀνεγείρῃ ἐκεῖ τὸν περίφημον ναὸν του, ἀνύψωσε πρὸς τὰς τέσσαρας πλευράς τοῦ ὅρους τείχη, τὰ δὲ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Μωρίου κενὰ ἐγέμισεν ἀπὸ χῶμα. Τοιοῦτοτρόπως διεπλατύνθη ὁ τόπος, κατέστη ὁμαλὸς καὶ ἰσόπεδος καὶ ἔλαβε τετράγωνον σχῆμα. Καὶ τοῦ μὲν λόφου ἡ περίμετρος ἦτο τεσσάρων σταδίων τετραγωνικῶν, ἐκάστη δὲ πλευρὰ εἶχε μῆκος ἑνὸς σταδίου. Ἐπὶ τοῦ χώρου τούτου ἀνηγέρθη ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος δι' ἀρχιτεκτόνων φοινίκων, ἀπὸ τοῦ 1013 ἕως 1006 πρὸ Χριστοῦ, ἀνυποδομήθη ὑπὸ τοῦ Σορὸβάδελ τῷ 516· τῷ δὲ 18πρ. Χρ. ἐμεγε· θύνη καὶ ἀνεκαινίσθη λαμπρῶς ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου θέλοντος νὰ παράσχωι εὐαρέσκειάν τινα εἰς τοὺς Ἰουδαίους. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς τὸ εἶχε εἰπεῖ πρὸς τοὺς μαθητάς του θαυμάζοντας τὸ ἐξάισιον οἰκοδόμημα: «δὲ ν ὁ μ ε ἰ ν η λ ἰ θ ο ς ἐ π ἰ λ ἰ θ ο υ». Καί, πράγματι τὸ 70 μ. Χρ. κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Τίτου, παρ' ἑλα τὰ μέτρα, τὰ ὅποια εἶχε λάβει οὗτος πρὸς διάσωσιν τοῦ ναοῦ, δαυλὸς ἀνημμένος ριφθεὶς ὑπὸ τινος στρατιώτου ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ διὰ τῆς χρυσῆς θυρίδος, παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὰς φλόγας. Μετ' οὐ πολὺ δὲ κατεκαίοντο καὶ αὐτὰ τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

ζῶσα διετέλεσε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτῆς· ἡ συγγράμματα αὐτῆς πλείστα καταλέλοιπε, τὸ «Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις καὶ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τὸ τετραώδιον «Ἄφρον γηραλέε» καὶ ἄλλα τινά».

Παῦλος δὲ ὁ Σιλεντιανὸς λέγει:

«Ἡ δὲ μονὴ τῆς Ἰκασίας ἐκτίσθη παρ' αὐτῆς μοναχῆς γεγνουίας, ὅτε τῆς βασιλείας ἀπέτυχε παρὰ Θεοφίλου βασιλέως, σεβασμίας καὶ ὠραίας τυγχανούσης, ἥτις καὶ κανόνα καὶ στιχηρὰ ποιήσασα ἐν τοῖς χρόνοις Θεοφίλου καὶ Μιχαὴλ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅποια εἰς τὴν πόρνην καὶ εἰς τὸ μύρον, αὐτῆς γὰρ εἰσιν ἅπαντα ταῦτα».

Συντόμως δέ, ἀλλὰ λίαν ἐκφραστικῶς ἀναφέρει τὸ γεγονός τοῦτο Μιχαὴλ ὁ Γλυκᾶς λέγων.

«Μετά τὸν Μιχαὴλ (ἐβασίλευσε) Θεόφιλος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β' μῆνας γ' καὶ τηνικαῦτα ἐκλογὴν ποιεῖται κορασίων, ὧν μία ἡ Κασία, ἣν δὴ καὶ ἀποπέμπεται διὰ τὴν πλήρη συνέσεως ἀπόκρισιν αὐτῆς, μῆλον γὰρ ἐπιδεδωκὼς αὐτῇ ὡς ἐρασθεὶς δῆθεν ἐπὶ τῷ κάλλει αὐτῆς καὶ εἰπὼν «ἐκ γυναικὸς ἔρρηξεν τὰ φαῦλα» ἤκουσεν ἐξ αὐτῆς ὅτι «καὶ ἀπὸ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρεῖττονα». Ἐφ' ᾧ καὶ τὴν Παφλαγὸν Θεοδώραν ἠγάγετο».

(Ἀκολουθεῖ)

Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης ἠθέλησε νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὸν ναὸν, νομίζων ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ ἀφήρῃ ἐκ τῶν Χριστιανῶν ἐν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐπιχειρημάτων των ὑπὲρ τῶν προφητικῶν ῥήσεων τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς ὀριστικῆς καταπαύσεως τῆς νομικῆς παλαιᾶς λατρείας, καὶ ἐν γένει τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, διὰ τὸ πρὸς τὸν ἐλθόντα Μεσσίαν ἐγκλημά του. Ἀλλ' οἱ τεχνίται δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐργασθῶσι. Φλόγες ἀναπηδῶσαι ἐκ τῶν ἐρειπίων, παρημποδίζον αὐτοὺς, σύμφωνα μὲ μαρτυρίας ἱστορικὰς καὶ ἀδιαφιλονεικῆτους.

Ὁ καλὶφης Ὁμάρ, κυριεύσας τὴν Ἱερουσαλὴμ τῷ 637 μ.Χ., ἐθεμελίωσεν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος τζαμίον, τὸ ὁποῖον εὐρυκτέον καὶ πλουτισθὲν ἀκολουθῶν, ὀφίσταται μέχρι σήμερον κομψότατον καὶ περικαλλές. Εἰς τὸν ναὸν ἐκείνον καὶ τὸ ἱερόν, ὡς εἶχεν ἀνοικοδομηθῇ ἀπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἤρχετο πολλᾶκις ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, πρὸ δὲ τοῦ σептoῦ πάθους του πολλοὶ λόγοι του αἰωνίας ἀξίας ἀντήχησαν ἐκεῖ.

Ὁ Γολγοθᾶς

Ἐξῶθεν τοῦ περιδόλου τῆς ἀρχαίας Ἱερουσαλὴμ πρὸς δυσμὰς ὑπῆρχε μικρὰ κοιλάς περιοριζομένη πανταχόθεν ὑπὸ βράχων ἀποτόμων 4 ἢ 5 μέτρων ὕψους. Εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς κοιλάδος ταύτης οἱ βράχοι ἀπετέλουν εἶδος τι ἀκρωτηρίου ἢ ἀγκῶνος. Ὁ τόπος οὗτος ἦτο ὁ Γολγοθᾶς, ὠνομάζετο δὲ καὶ Κ ρ α ν ἰ ο υ τ ὶ ὅ π ο ς. Κατὰ τινες, διότι εἰς μικρὸν τι αὐτόθι κοίλωμα ἦτο ἀποτεθειμένον τὸ κρανίον τοῦ Ἀδάμ· κατ' ἄλλους, διότι τὸ σχῆμα τοῦ χώρου τούτου ἦτο ὥσει κρανίον· καὶ κατ' ἄλλην γνώμην, ἐπειδὴ αὐτόθι ἐνηργούντο αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις καὶ εὕρισκοντο πολυάριθμα κρανία. Ἐνταῦθα ἐσταυρώθη καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐτάφη δὲ εἰς λελαξευμένον τάφον κείμενον εἰς τὸ δυτικὸν βραχῶδες ὄριον τῆς ρηθείσης κοιλάδος.

Ἐπειδὴ ἐνωρὶς οἱ Χριστιανοὶ ἐτίμων τὸν τόπον τοῦτον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐξεχύθη τὸ πανάχραντον Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἐτελέσθη ἡ κοσμοσωτήριος θυσία, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Ἀδριανὸς, διὰ νὰ παρεμποδίσῃ τὴν εὐσεβῆ προσκύνεισιν, ἀνῆγειρεν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ χώρου, κατακαλύψας αὐτὸν διὰ χόματος πολλοῦ, ναὸν καὶ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ὁ εἰδωλολατρικὸς ναὸς κατελύθη, αἱ ἐπιχωματώσεις ἀφῆρέθησαν, ἀνηγέρθη δὲ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως συμπεριλαβὼν καὶ τὸν Γολγοθᾶν καὶ τὸ ἅγιον Μνῆμα.

Τὸ 614 μ. Χρ. ὁ στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Χοσρόη τοῦ Β' Ρασμίζ ἐκυρίευσεν τὰ Ἱερσόλυμα. Διαρπάσαντες δὲ τὰ πάντα οἱ Πέρσαι καὶ πυρπολήσαντες, κατέκαυσαν καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, συμπραττόντων καὶ τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Ναὸς οὗτος ἀνυποδομεῖτο μετ' ὀλίγον, καὶ ἀπεπερατώθη τῷ 626. Ἡ ἐνδοξος πρωτοβουλία ἀνήκει εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου Μόδεστον, συνεβοήθησε δ' αὐτὸν γενναϊότατα εἰς τὸ ἔργον ὁ πολὺς καὶ μέγας ἐν ἁγίοις Πατριάρχης Ἀ-

Συέγεις ἐπὶ τῆς Μοναστιυῆς Βιοτῆς

ΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Μέρος 19ον

Ἀργοῦνται τὸ παρὸν χάριν τοῦ μέλλοντος, τὸ παροδικὸν ἔνεκεν τοῦ αἰωνίου καὶ ἀποθνήσκουν τὸν ζωφόρον θάνατον, πλατυνόμενοι εἰς τὰ δράματα τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Καταφρονοῦν τὰ τοῦ κόσμου ἡδέα καὶ ἀπολαυτικά, τὴν χλιδὴν, τὴν τρυφήν, τὴν ἀνάπαυσιν καὶ «ἡγοῦνται σκύβαλα πάντα ἵνα Χριστὸν κερδήσωσι, κατὰ Παῦλον. Δὲν «μεριμνοῦν καὶ τυρβάζουν περὶ πολλὰ», ἀλλὰ «περὶ ἐνός», τῆς σωτηρίας τῆς ἀθανάτου ψυχῆς των.

Ζῶσι ὡς ἄγνωστοι ἐν μέσῳ ἀγνώστων ἢ ἐπιδιώκουν μᾶλλον νὰ μένουν ἄγνωστοι διὰ θίου καὶ ἀξιοῦνται νὰ μεταβαίνουν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν ἡσύχως, ἀθорύδως, ὁσίως.

Ὡς σύνθημα εἰς τὴν ἀγίαν, ἀπόκοσμον καὶ οὐράνιον βιοτὴν των ἔχουν πάντοτε τὸ Παῦλειον ἐκεῖνο: «ὅς ὁ οὐκ ἐστὶ ἐγὼ· ὅς ἔστι ἐμοὶ Χριστός» καὶ τὸ ἐπίσης ἄλλο οὐρανόφθεγκτον ἐκεῖνο: «ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται· καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ».

Τὸ ἐν τῇ ἐνδομυσίᾳ εὐπρεπὲς δὲν τοὺς ἀπασχολεῖ, καθότι κατὰ τὸν ἱερὸν Ὑμνογράφον: «Τὸ ἔνδυμα τοῦ αὐτοῦ ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κοσμοῦν κελεύει μὴ δεῖ φροντίξεν». Περὶ τῆς τροφῆς καὶ τῶν ἄλλων πὼν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων φροντίζουν τὸσον μόνον, ὅσον προτρέπει ὁ θεορρήμων Παῦλος λέγων: «ἔχοντες δὲ τροφὰς καὶ σκεπάσματος τοῦτοις ἀρκεσθὴσόμεθα».

«Τὸ περισσό», «τὸ πλεονάζον», τὸ ἀποτελοῦν προῖον τῆς ἐντίμου καὶ εὐλογημένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐργασίας των, τὸ χρησιμοποιοῦν ὑπὲρ «τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν τοῦ Κυρίου»!

Ὅλαι των αἱ σκέψεις, οἱ λόγοι, τὰ ἔργα ἀποβλέ-

λεξάνδρειας Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων. Ἀλλ' ἐν ἔτει 969 στίφη φανατικὰ πολέμων τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἐπέφερον νέας βλάβας εἰς τὸν πολυπαθὴ Νάον, τὸ δὲ 1010 ὑπέστη πάλιν νέαν ὀλοσχερῇ πυρπόλησιν καὶ καταστροφῇ.

Τῷ 1024 ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κων) νου τοῦ Μονομάχου ἤρχισεν ἄλλη ἀνοικοδόμησις τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως διακοπεῖσα δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπεπερατώθη τῷ 1048. Ἐκτοτε ἐγένοντο ἐπισκευαὶ τιγες καὶ ἀνεκαίνισθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ἐπειτα κατὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1834 καὶ 1836 ἔπαθε ζημίαν ἱκανὴν ὁ Ναὸς καὶ ἰδίᾳ τὸ ἱερὸν κουδούκλιον καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῦ μέγας τροβλλος. Ὁ δ' ἀνακαινισμὸς αὐτῶν ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ 1867 ἐπερατώθη μετὰ δύο ἔτη. Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἔχ νέων σεισμῶν ὑπέστη καὶ ἄλλας σοβαρὰς ζημίας ὁλόκληρον τὸ οἰκοδομικὸν συγκρῆμα τοῦ Ναοῦ, σήμερον εὐρίσκεται οὖτος ὑπὸ νέαν γενικὴν ἐπισκευήν.

ποῦν εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι πάντοτε συνηθισμένοι νὰ ἐπαναλαμβάνουν μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Ψαλμῶδου: «μὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν ἀλλ' ἢ τῷ ὀνόματί Σου δὸς δόξαν» αἰθεροβάμονες καὶ οὐράνιοι ἄνθρωποι, θὰ διερωτᾶται ἀσφαλῶς πᾶς ὁ ἀναγινώσκων τὸ εὐτελὲς τοῦτο πόνημα· εἶναι οἱ εἰρωνικῶς καὶ χλευαστικῶς ὑπὸ ἐνίων ἀνθρώπων καλούμενοι «καλόγηροι», οἱ φοροῦντες τὸν ἡγιασμένον μοναχικὸν τρίβωνα, οἱ εὐρόντες «τὸν πολύτιμον μαργαρίτην» τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, οἱ ξένοι καὶ πάροικοι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῷ ματαίῳ καὶ παροδικῷ, «οἱ συμπολιταὶ τῶν ἀγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ», «οἱ μὴ δὲν ἔχοντες καὶ τὰ πάντα κατέχοντες», αἱ πνευματικαὶ ἀηδόνες, αἱ συντονίζουσαι τὸ θεῖον ἄσμα τῶν ἀλλήλων στεναγμῶν των καὶ τῶν μυστικῶν κλαυθμῶν, αἱ θεῖαι εὐγενικαὶ καὶ ἀγίαι ἐκείναι ὑπάρξεις, αἱ ψυχαὶ καθαραὶ, «ὧν οὐκ ἔστιν ἄξιος ὁ κόσμος», κατὰ Παῦλον.

Οἱ Μοναχοί, λοιπόν, ἀποτελοῦν τοὺς ἀληθεῖς «φιλοσόφους τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς» κατανοοῦντες καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν διακήρυξιν τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου: «οὐκ ἐχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» καὶ τὸ ἐπίσης ἄξιον μνείας ἐκεῖνο: «ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει».

Ἀξίον, ὅθεν, πολλῶν ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων τυχάνουν οἱ διανύοντες τὸν δίαυλον τῆς κατὰ Θεὸν ἀσκητικῆς βιοτῆς, διότι οὗτοι ἀποτελοῦν διὰ τῆς ὁσιακῆς ζωῆς των καυστικὸν ἔλεγχον τῆς ἀνθρωπίνης ματαιοδοξίας καὶ κατωτερότητος καὶ τοὺς πραγματικοὺς φιλοσόφους τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς!

“Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,”

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς Ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

Γνώμαι τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου

(Κατ' ἐλευθέραν Μετάφρασιν)

— Μὲ κάθε τρόπον πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ μὴ κυριευθῶμεν ἀπὸ τὸ πάθος ἐξ ἀρχῆς, διότι εὐκολώτερον εἶναι νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τοὺς θρυγγὰς του, παρὰ, ἀφοῦ πέσωμεν, νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπ' αὐτό.

— "Ὅστις θαμβώνεται ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ προσέχει εἰς αὐτὰ ὡς ἔχοντα καὶ δίδοντα μεγάλην ἀξίαν, τίποτε ἄλλο δὲν ἀποδεικνύει παρὰ ὅτι ἡ ψυχὴ του εἶναι πολὺ εὐτελής.

— Καὶ ἐὰν παρὰ πολὺ μέγας εἶσαι, ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ σου εὐρισκόμενος, χρεωστεῖς ὡς ἴσος νὰ φέρεσαι καὶ νὰ μὴ φρονῇς τίποτε τὸ μέγα διὰ τὸν ἑαυτὸν σου.

— Ἐὰν προσέχωμεν, ἡ κακία τοῦ πλησίον δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μᾶς ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ ὀχύρωμα τῆς ἀρετῆς τῆς ἰδικῆς μας.

— Θέλετε ν' αὐξήσῃτε εἰς δύναμιν; Αὐξήσατε εἰς ἀγάπην.

— Ὅσοι εἰς πολλὰ πταίουσιν, ὅχι ὅταν τιμωρῶνται, ἀλλὰ μᾶλλον ὅταν δὲν τιμωρῶνται, πρέπει νὰ φοβῶνται καὶ νὰ τρέμωσι. Διὰ τὴν τιμωρίαν, καθόσον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀναβάλλεται, κατὰ τοσοῦτον ὅταν ἐπέλθῃ, θὰ ἐκτραγῇ τρομερωτέρα. Ἄς μὴ προσέχωμεν διὰ τοῦτο εἰς τὸ ὅτι δὲν τιμωρούμεθα, ἀλλ' ἡσυχοὶ ἅς μένωμεν μόνον ἐὰν δὲν ἁμαρτάνωμεν. Ἐὰν δὲ ἁμαρτάνοντες δὲν τιμωρούμεθα ἀμέσως, περισσότερον ἐκ τούτου νὰ τρέμωμεν χρεωστούμεν.

— Τί θὰ ἐλέγετε δι' ἄνθρωπον, ὅστις θὰ ἐκαλλιέργει τὸν κήπον τοῦ γείτονός του ἀφίγων ἀκαλλιέργητον τὸν ἰδικόν του; Καὶ ἐν τούτοις, τοιοῦτο σεῖς οἱ ἴδιοι κάμνετε, ὅταν διερευνᾶτε τὴν συνείδησιν τῶν ἄλλων καὶ ἐγκαταλείπτε ὡς χέρσον γῆν τὴν ἰδικήν σας. Ὅταν ἡ ψυχή τοῦ θανάτου ἔλθῃ, ὅποια θλιβερά μεταμέλεια θὰ μᾶς καταλάβῃ, διότι ἡσχολήθημεν τόσον πολὺ μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ τόσον ὀλίγον μὲ τὸν ἑαυτὸν μας. Διότι ὁ λογαριασμὸς ἀπὸ τὸν Κύριον θὰ μᾶς ζητηθῇ ὅχι διὰ τὸ πῶς ἐξήσαν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ διὰ τὸ πῶς ἐξήσαμεν ἡμεῖς.

— Μὴ μοῦ εἴπῃς «δὲν πορνεύω» διότι τί σὲ ὠφελεῖ, ἐὰν δὲν πορνεύῃς μὲν, φιλοχρήματος δὲ εἶσαι; ὁ σπουργίτης, καὶ ἂν ὅχι ἀπὸ παντοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τὸ πόδι κρατῆται μόνον, καὶ τοιουτοτρόπως χαμένος εἶναι καὶ εἰς τὴν παγίδα μένει καὶ ἄχρηστα ἔχει τὰ πτερὰ του. Τοιουτοτρόπως καὶ σὺ δὲν ἐδουλεύθης μὲν ἀπὸ τὸν Σατανᾶν διὰ πορνείας, ἀλλὰ διὰ φιλαργυρίας ἐδουλεύθης; δέσμιος ὅμως εἶσαι. Τὸ δὲ ἐνδιαφέρον δὲν εἶναι τὸ πῶς ἐδουλεύθης, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἐδουλεύθης.

— Εἶναι γονεῖς, οἵτινες, ὅχι μόνον τίποτε χρήσιμον εἰς τὰ τέκνα των δὲν συμβουλεύουσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἐπιβλαβῆ διὰ παντοίων φλυαρημάτων τὰ ὠθοῦν. Διότι ὅλον, τὸ ὅποιον ἀκούουν ἐκ τοῦ στόματός των, τοῦτο περίπου εἶναι· ὅτι ὁ δεῖνα ἐνφ' ἦτο ἀπὸ ταπεινῆς οἰκογένειας, κατάρθρωσε νὰ ἀνέλθῃ εἰς μεγάλα ἀξιώματα· ἢ ὅτι ἀπέκτισε πλοῦτον πολὺ· ἢ ὅτι ἔλαβε γυναῖκα μὲ προῖκα μεγάλην· ἢ ὅτι ἔκτισε σπίτια λαμπρὰ κ.τ.λ. Καὶ ἐν γένει δεικνύουν ὡς ζηλευτοὺς καὶ φέρουν ὡς παράδειγμα μιμήσεως ἄνδρας, οἵτινες εὐδοκί-

μησαν εἰς κοσμικὰ πράγματα· διὰ δὲ τὰ ἀποβλέποντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς οὐδὲ ἀπαξ ἀναφέρει τις· καὶ ἂν δὲ ἄλλος ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀναφέρῃ, ἐκδιώκεται ἀπὸ τὸν αἰκὸν ὡς ἐρχόμενος νὰ θλάψῃ καὶ τὸ πᾶν νὰ ἀνατρέψῃ. Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἀνωτέρω τῶν γονέων φλυαρήματα, διαφθείρουν ὅλα τὰ καλὰ, καὶ τόσας ἀκάνθας καὶ τῶσιν ἄμμον φέρουσιν πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων των, ὥστε τὰς κάμνουσιν ἀκάρπους καὶ ἀγόνους εἰς ἔργα Χριστιανικῆς ἀγαθότητος καὶ σωτηρίας.

Αὐτοὺς τοὺς γονεῖς ἐγὼ (καὶ ὅ,τι θὰ εἴπω δὲν προσέρχονται ἀπὸ θυμόν) θεωρῶ χειροτέρους καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παιδοκτόνους. Διότι οἱ μὲν παιδοκτόνοι χωρίζουν διὰ τῆς βίας τὸ σῶμα τῶν τέκνων των ἀπὸ τῆς ψυχῆς των· οἱ δὲ ἀμελοῦντες τῶν τέκνων των γονεῖς καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν καὶ τὸ σῶμα εἰς τὴν αἰώνιον ἐμβάλουσι κόλασιν. Καὶ ὁ μὲν βίαιος τοῦ σώματος θάνατος κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπήρχετο ποτε καὶ διὰ τῆς φύσεως, τὸν δὲ αἰώνιον θάνατον ψυχῆς καὶ σώματος δυνατόν ἦτο καὶ νὰ τὸν διαφύγῃ τὰ τέκνα, ἐὰν δὲν τὸν ἔφερον ἐναντίον των ἡ πατρικὴ ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία. Πρὸς τούτοις ἡ καθολικὴ ἀνάστασις θὰ καταργήσῃ μίαν ἡμέραν τὸ κράτος τοῦ σωματικοῦ θανάτου καὶ θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν ἀφθαρσίαν τὰς φθαρείας ἐν τῇ τάφῳ σάρκας· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς καμμία δὲν ὑπάρχει διόρθωσις καὶ παρηγορία. Διότι, ἐὰν ἐν ἁμαρτίαις ἀποθάνῃ, καμμία σωτηρία δὲν εἶναι δυνατὴ, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην ἀτελεύτητος θὰ ἐπέλθῃ ἡ τιμωρία. Ὅστε ὅχι ἀτόπως ἡμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν καὶ παιδοκτόνων χειροτέρους τοὺς τοιοῦτους γονεῖς. Διότι δὲν εἶναι καὶ τόσον φοβερόν τὸ νὰ ἀκονήσῃ τις ξίφος, διὰ τοῦ ὁποίου ὀπλίσας τὴν δεξιάν του νὰ τὸ βυθίσῃ εἰς αὐτὸν τοῦ τέκνου του τὸν λαιμόν, ὥσον τὸ νὰ καταστρέψῃ καὶ διαφθερῇ τὴν ψυχὴν του· διότι μὲ ταύτην τίποτε δὲν ἡμπορεῖ ἴσον νὰ θεωρηθῇ.

ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Θυμώδης εἶσαι; Περιώρισε τὸν θυμόν σου. Διότι «**Θυμώδης ἀνὴρ οὐκ εὐσχήμων**» μάθε παρὰ τῆς Γραφῆς. Καθρέπτῃς ἅς γίνῃ τοῦ προσώπου σου ἡ Γραφή. Μάθε ἐξ αὐτῆς ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἀσεβῆς λογισμὸς ἐσκοτίσε τὸν νοῦν, δὲν σὲ ἀφήνει νὰ σκεφθῇς ὅποιον ἁμάρτημα εἶναι ὁ θυμὸς· ἡ Γραφὴ σοῦ λέγει «**Οὐκ εὐσχήμων ἀνὴρ θυμώδης**». Πῶς ἀσχημονεῖ ὁ θυμώδης; Ἀποβάλλει τὸ σχῆμα τὸ ἀνθρώπινον καὶ σχῆμα θηρίου δέχεται. Ἐννόησε τὸν θυμωμένον. Μόλις τὸν καταλαμβάνει ὁ θυμὸς, ἀμέσως οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤλλαξαν· δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ ὀφθαλμοί· βλέπει πῦρ· ἐκυκλοφόρησεν εἰς αὐτὸν ἀνωμάλως καὶ ὀρμητικῶς τὸ αἷμα· ἐθέρμανε τὴν καρδίαν, περιήλθε τοὺς χιτῶνας τῶν ὀφθαλμῶν, ἐγένεν αἱματώδης ἀπὸ τὸ πάθος, ἤλλαξεν τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐὰν ἴδῃς τὸν θυμωμένον τρίζοντα τοὺς ὀδόντας, ἐνθυμήσου ὅτι ὁμοιάζει μὲ χοῖρον οὗτος, τὸν ἐσωτερικὸν θυμόν διὰ τοῦ τριγμοῦ τῶν ὀδόντων φανερώων.

Τὰ βαδύτερα αἷτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑλλησσιαστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλακες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιώτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ε'

(Συνέχεια τῆς πρὸς τὸν Σεβ. πρῶην Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομον ἐπιστολῆς ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Σεβασμιώτατε,

Δὲν διαφεύγει τὴν ὑμετέραν προσοχὴν, ὅτι ἡ Ἑβραϊομασσωνία ἀποτελεῖ ἄρνησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐπίσημον γνωμάτευσιν τῆς Σῆς Ἱεραρχίας, ἀπὸ 12 ὁβρίου 1933 : «ὁ μασσωνισμὸς δὲν συμβιβάζεται ποσῶς πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ἐφ' ὅσον εἶνε σωματεῖον μυστικόν, ἐνεργούν καὶ διδάσκον ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύσῳ καὶ θεοποιοῦν τὸν ὀρθολογισμόν. Ὁ Μασσωνισμὸς δέχεται ὡς μέλη αὐτοῦ, οὐ μόνον Χριστιανοὺς, ἀλλὰ καὶ ἑβραίους καὶ μουσουλμάνους.....». Θεωρεῖ δὲ «ἄξιον καθαιρέσεως πάντα κληρικὸν συμμετέχοντα τοῦ σωματείου τούτου». Δὲν θεωροῦμεν δὲ ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν κατωτέρω αὐτοσφύτως τὰς ὁμολογίας αὐτῶν τῶν Σιωνιστῶν, αἱ ὁποῖαι καθαρῶτα ἀποκαλύπτουν τὰ καταχθόνια σχέδια τῶν, καὶ φανερόνουν τὸ ἀπαίσιον ἔργον αὐτῶν κατὰ τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν.... βεβαίον οἱ ἴδιοι εἰς τὰ δημοσιευθέντα «πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών», ὅτι ὁ μασσωνισμὸς δὲν ἔχει ἄλλην ἀποστολὴν παρὰ νὰ συγκαλύπτῃ τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ ἑβραϊσμοῦ διότι γράφουν :

«Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ μασσωνισμοῦ δὲν χρησιμεύει παρὰ εἰς τὸ νὰ καλύπτῃ τοὺς σκοποὺς μας· τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας τῆς ἀοράτου ἰσχύος ταύτης καὶ ἐπὶ πλέον ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τῆς θὰ μένῃ πάντοτε ἄγνωστα εἰς τὸν λαόν». Ἐργάζονται δὲ μὲ τὴν σατανικότητα ἐναντίον τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν, ὥστε καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μέλη τῆς Μασσωνίας τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν ὡς «ἡλίθιους», νὰ μὴ γνωρίζουν τοὺς ὀλεθρίους σκοποὺς τῶν ! Καὶ τοῦτο τὸ δικαιολογοῦν γράφοντες : «διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν κρυφίως ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ διασπαρμένη γενεὰ μας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἀπ' εὐθείας. Τοῦτο ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν διοργάνωσιν τοῦ μυστικοῦ μασσωνισμοῦ, ὃν ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει καὶ τοῦ ὁποίου τοὺς σκοποὺς οὔτε κἂν ὑποπτεύονται οἱ ἡλίθιοι χριστιανοί, οἱ προσελκνόμενοι ὑφ' ἡμῶν, εἰς τὴν Ὁρατὴν στρατιάν τῶν στοῶν, ἵνα παραπλανήσωμεν τὰ βλέμματα τῶν ἀδελφῶν τῶν ! Κηρύττουν ὅτι εἶνε, ὡς ὁ διάβολος, κοσμοκράτορες, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ὑποθάλλωσιν ἥτοι «ὑπερμέτρους φιλοδοξίας, ἐνθέρμους ἀπληστίας, ἀνηλεεῖς ἐκδικήσεις, μνησικάκους, ἔχθρας» τὴν φανερὰν, διαφθοράν καὶ ἀπο-

κτῆνωσιν ! Καὶ λέγουν οἱ ἴδιοι : «Ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι, ἐκ τῶν ὁποίων προέρχεται ὁ τρόμος, ὅστις ἔχει τὸ πᾶν καταλάβει. Ἐχομεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἀρχῶν ὅλων τῶν δογμάτων....»

Ἐκάστος ἐξ αὐτῶν ὑποσκάπτει τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς ἐξουσίας, προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ πᾶν, ὅ,τι μένει ἀκόμη ὄρθιον.... ἐθέσαμεν χεῖρα εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὰς ἐκλογάς, εἰς τὸν τύπον, καὶ τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν καὶ πρὸ παντός εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνατροφὴν, αἵτινες εἶνε οἱ ἀκρογωνιαίοι λίθοι τῆς ἐλευθέρας ὑπάρξεως. Ἐχομεν ἀποκτηνώσει καὶ διαφθείρει τὴν χριστιανικὴν νεολαίαν δι' ἀνατροφῆς, βασιζομένης ἐπὶ ἀρχῶν, καὶ θεωρίων ψευδῶν, ὡς γνωρίζομεν, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ἐνεπνεύστησαν ὑφ' ὑμῶν». (αὐτ. 97,99,116). Τῶν μασσωνῶν ἔργον εἶνε διάλυσις τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας, μὲ τὸν θεσμόν τοῦ λεγομένου «πολιτικοῦ γάμου» ! Καὶ ὁ θεσμὸς οὗτος καταργεῖ τὸν γάμον, «ὡς μυστήριον μέγα τῆς ἐκκλησίας» καὶ δὲν ἀπαιτεῖ ἱεροτελεστείαν μετὰ ἱερέως, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἐπίσημον ἐπιβράβευσιν ὑπὸ τῆς μασσωνιζούσης πολιτείας τῆς πορνείας καὶ ἀσελγείας ! Αὐτοὶ οἱ Σιωνισταὶ δὲν εἶνε οἱ προπαρασκευάζοντες τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος προεῖπεν ὅτι «ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν..... καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλοὺς, διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυχῆς, ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν, ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται» ; (Ματθ. ΚΔ. 7. 11). Αὐτοὶ ὁμολογοῦν ὅτι : «ἐλάβομεν ἤδη μέριμναν, λέγουν οἱ Σιωνισταί, νὰ καταστρέψωμεν τὴν ἐπιρροὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἱερατικῆς τάξεως καὶ νὰ προκαλέσωμεν οὕτω τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐλάχιστα συνεπῶς ἐπὶ ὑπολοίπονται ἀκόμη μέχρι τῆς πλήρους καταρρεύσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας..... ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων θὰ εἶνε ὁ ἀληθὴς Πάπας τῆς Οἰκουμένης, ὁ Πατριάρχης τῆς Διεθνούς Ἐκκλησίας ! Ἐφ' ὅσον ὁμως ἡ νεολαία, δὲν ἔχει ἀνατροφὴν εἰσέτι μὲ τὰς νέας μεταβατικὰς δοξασίας, κατ' ἀρχὰς, καὶ μὲ τὰς ἰδικὰς μας κατόπιν, δὲν θὰ θίξωμεν φανερά τὰς ὑπαρχούσας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ θὰ ἀγωνισθῶμεν ἐναντίον αὐτῶν διὰ τῆς κριτικῆς καὶ τῆς διεγέρσεως διχονοιῶν».....

«Αὐτὸς ὁ ὅφρις ἀποτελεῖ τὸ σύμβολον τῆς πορείας τῶν ἑβραίων πρὸς τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν» !..... Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄφεως παριστάνει τοὺς ἰθύνοντας τοῦ Ἰσραὴλ, εἰσδύει εἰς τὴν καρδίαν ἐκάστου ἔθνους διὰ τῆς μασσωνίας, διὰ νὰ τὸ διαφθείρῃ, νὰ τὸ καταστρέψῃ, καὶ ἀναχωρήσῃ ἐκ

Ταραχαί εἰς τὴν Δυτιανὴν Ἑκκλησίαν. Χειροτονία ἀντιυανονιῆ ἐπισκόπου Ρώμης. Εἰς ὑπὸ ἑνὸς

Ἱστορικαὶ σημειώσεις ἐνδιαφέρουσαι

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ταραχὴ διεδόθη μετ' οὐ πολὺ εἰς ὅλην τὴν Δύσιν. Ἡ Ρώμη διετήρησε πυρῆνα τινὰ σχισματικῶν πεισμώνων, τοὺς ὁποίους οὐδεμία συμβουλὴ, οὐδεμία ἀπειλὴ ἴσχυσε νὰ ἀφανίσῃ. Ἐν Ἰταλίᾳ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Πάρμας καὶ τῶν Ποτιόλων ἀπεσύρθησαν ὑβριστικῶς ἐκ τῆς κοινωρίας τοῦ Δαμάσου. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ Οὐρσίγος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Πασχάσιου μετέβαινεν ἐξ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν ζητῶν σύνοδον, ὅπως δικάσῃ τὸν Δάμασον καὶ στενοχωρῶν τὸν Οὐαλεντινιανὸν διὰ τῶν συγγῶν παραπόνων του. Μὴ γινώσκων τί ὄφειλε νὰ πράξῃ καὶ θαρυνθεὶς τὰς πολλὰς σκευωρίας ὁ αὐτοκράτωρ, ἀρῆκε τὸν Οὐρσίον νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Ρώμην ἔνθα οὗτος ἐπανέλαβε μετὰ περισσotέρας τόλμης τὸν πόλεμον τῆς δυσφημίσεως καὶ τῆς συκοφαντίας κατὰ τοῦ Δαμάσου. Παραουσιασθεὶς ὑπεροπτικῶς κατήγορος οὗτου, προσεπάθησε νὰ παραλύσῃ τὴν εἰς χεῖρας τοῦ ἀρχιεποῦ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας εὐρυτάτην διακαιοδοσίαν, ἣν οὗτος διὰ τῆς προσφάτου χειροτονίας αὐτοῦ ἀνέλαβε. « Κατηγόρησα τοῦ Δαμάσου ἐνώπιον τοῦ Λυγούστου, ἔλεγε· κατηγόρησα αὐτοῦ ἐνώ-

πίον, ὀφείλει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτὴν, ἀφοῦ θὰ ἔχῃ ἐκπληρώσει τὸν κύκλον τῶν κατακτήσεών της· δηλαδὴ ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων (ὁ ἀντίχριστος) ἐνσάρκωσις τοῦ Πεπρωμένου, θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τοῦ καταδυναστεύοντος σύμπαντος»! (Roger Lambelin βλ. εἰς. Πρωτ.) Ἐνεργοῦν σατανικώτατα, ἐπὶ τῇ βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου, τοῦ ὁποίου τὴν ἐφαρμογὴν μὲ ἐκπληξίν του βλέπει ὁ προσεκτικὸς καὶ ἀμυδρὰν ἔχων τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ψυχροφθόρου σκοποῦ καὶ ἔργου τῆς ἀντιχριστοῦ ἐβραϊομασσωνίας· «ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας, οἱ ῥήτορές μας (λέγουν), θὰ συζητηθῶσι τὰ μεγάλα προβλήματα, τὰ ὁποῖα συνεκίνησαν τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ νὰ τὴν καθοδηγήσουν τελικῶς εἰς τὸ σωτήριον πολίτευμά μας.

Τίς θὰ ὑποπτευθῇ τότε, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προσχήματα εἶχον ἐπινοηθῇ ὑφ' ἡμῶν, συμφώνως πρὸς πολιτικὸν σχέδιον, τὸ ὁποῖον κανεῖς δὲν ἐμάντευσεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας; Ὅταν ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας δὲν θὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ὑπαρξίν ἄλλης θρησκείας, πλὴν τοῦ ἐνὸς Θεοῦ ἡμῶν, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ εἰμαρμένη μας εἶνε συνδεδεμένη, διότι εἴμεθα ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἡ αὐτὴ εἰμαρμένη εἶνε ἡνωμένη μὲ τὰ πεπρωμένα τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἀκριβὲς ὀφείλομεν νὰ καταστρέψωμεν πᾶσαν πίστιν.... Οἱ φιλόσοφοί μας θὰ συζητήσωσι ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν χριστιανικῶν δοξασιῶν, ἀλλὰ κανεῖς δὲν θὰ ἀμφισβητῇ ποτὲ τὴν θρησκείαν μας, ἀπὸ τῆς πραγματικῆς τῆς ἀπόψεως, διότι κανεῖς δὲν θὰ γνωρίζῃ αὐτὴν κατὰ βάθος, πλὴν

(Συνέχεια εἰς τὴν 13ην σελίδα)

πίον τῶν ἐπισκόπων. Ζητῶ νὰ δικασθῇ παρὰ Συνόδου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς κατηγορούμενος δὲν δύναται νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ δικαστής, αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἄκυροι. Ὁ Δαμάσος λοιπὸν δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ οὐδεμιᾶς ἐκκλησιαστικῆς ὑποθέσεως καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἑδρας τοῦ Πέτρου ἀναστέλλεται». Αἱ δηλώσεις αὗται ἐνέβαλον εἰς ἀνησυχίαν πάντα τὰ πνεύματα καὶ ἡ δημοσία ἀτάξια ὑπερέβη πᾶν μέτρον. Ἀνακαλέσας τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀπόφασιν ὁ Οὐαλεντινιανός, ἀπεφάσισεν ἐκ νέου ν' ἀποβάλλῃ ἐκ Ρώμης τὸν Οὐρσίον καὶ τοὺς διακόνους αὐτοῦ, κρατήσας μάλιστα αὐτὸν αἰχμάλωτον ἐν Κολώνῃ.

Ἡ θέσις τοῦ Δαμάσου δὲν ἦτο πλέον ἀνεκτή, ἐξήτει ὁ ἴδιος δικαστὴς καὶ ἀπηρθύνετο πρὸς τοῦτο εἰς τοὺς ἐπισκόπους, εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ἀλλ' οὗτος ἐλπίζων εἰς προσεχὴ ἐξάλειψιν τοῦ σχίσματος, λόγῳ ἐλλείψεως ὑποστηρίξεως, ἀνέβαλλεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἐξέτασιν ζητήματος, ἥτις ἐξέτασις ἡδύνατο ν' ἀναζωογονήσῃ ἐκεῖνο. Ὁ δυστυχὴς πάπας οὐδὲν ἄλλο μέσον εἶχεν, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς Σύνοδον. Κατὰ τὸ ἔτος 378 ἐγένετο μία ταιαύτη ἐν Ρώμῃ διὰ ζητήματα τῆς πίστεως καὶ παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν ὁ γέρων οὗτος ἐξευτελίζων τὴν λευκὴν κόμην ἐνώπιον τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, καὶ ἱκετεύων μετὰ δακρύων αὐτοὺς ὅπως ἐξετάσωσι τὴν διαγωγὴν του ἀπὸ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, ἀντιμετωπίσωσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς κατηγόρους του καὶ ἀπολύσωσι ρητῶς ἢ καταδικάσωσι. Πειπεισμένοι περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ καὶ φοβούμενοι μάλιστα μὴ προσβάλωσι τὸ ἀξίωμα τοῦ οἱ πατέρες ἡννήθησαν αὐτῷ τὴν ἱκανοποίησιν, ἣν ἐπεθύμει. Τῷ ἔτει 380 ὁ Δάμασος ἐπανέλαβε τὰ αὐτὰ ἐνώπιον τῆς Συνόδου τῆς Ἀκυιλίας καὶ τῷ ἔτει 381 πρὸ τρίτης Συνόδου, ἥτις ἀπεκλήθη Σύνοδος τῆς Ἰταλίας.

ὑποχωρήσαντες ἐπὶ τέλους πρὸ τῶν παρακλήσεων γέροντος Ἱεράρχου δυσφημισθέντος, ὅστις ᾔθελε πρὶν ἀποθάνῃ νὰ δικαιωθῇ ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου, οἱ πατέρες τῆς Συνόδου τῆς Ἰταλίας διώρισαν ἐπιτροπὴν ἐξ ἐπισκόπων ὅπως ἀκούσῃ τῶν κατηγορῶν καὶ ὑποχρέωσῃ αὐτοὺς νὰ προσαγάγωσι τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν. Συνεπεία τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ἡ Σύνοδος καθήρεσεν ἐπισήμως τοὺς διακόνους Κογκόρδιον καὶ Κάλλιστον, οἵτινες ὑπεστήριξαν τὴν κατηγορίαν, καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος νὰ τιμωρηθῶσιν οὗτοι μὲν διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένων ποινῶν κατὰ τῶν συκοφαντῶν, οἱ δὲ Ἰσαάκ καὶ Πασχάσιος ὡς ψευδομάρτυρες καὶ ὁ Οὐρσίος εἰς ἀειφυγίαν. Ὁ Γρατιανός, ὅστις ἐκυβέρνα τότε ἐξουσίαν καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, ἥτις καθήρεσεν ὡσαύτως ἢ ἀνέστειλε τὸ ἀξίωμα τῶν Ἰταλῶν ἐπισκόπων, οἵτινες ὑπῆρξαν αὐτοῦργοι ἢ συνεργοὶ εἰς τὴν μετάδοσιν καὶ διεύρυνσιν τοῦ σχίσματος, ὁ περ ἠπειλήσε πρὸς καιρὸν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός
οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια»

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰ-
σοῦ Χριστοῦ ἐδῶξε τὰ τῆς ἁμαρτίας σκότη καὶ τὸ
τέκνον αὐτῆς, τὸν φόβον, καὶ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον,
ἥλιον χαρᾶς καὶ ἐλπίδος. Συμβολίζουν τοῦτον αἱ ἀναμ-
νόμενοι λαμπάδες εἰς τὰ χεῖρα τῶν εορταστών τῆς ση-
μερινῆς Μεγάλῃς ἡμέρας, ἡ ὁποία εἶναι Ἑορτὴ Ἑορ-
τῶν καὶ Πανηγυρὶς Πανηγύρεων. Εἶναι τὸ Ἅγιον
Φῶς τὸ ὁποῖον ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ
Κυρίου καὶ ἐφώτισε τὰ σύμπαντα, ἔλαμψεν εἰς τὰς
καρδίας τῶν πιστῶν καὶ συνεχίζει νὰ καταναγάζῃ τὸν
Κόσμον, τὴν Ἐκκλησίαν, τὰ ἔθνη, ὅλους ὅσοι ἀνοίγουν
τὴν καρδίαν των διὰ νὰ εἰσελθῶν αἱ μαρμαρυγαὶ τοῦ
ἀνεστῆτου Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀνάστασις! Οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι μὲ
πολλὴν θλίψιν εἶδον τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ
χάσμα, τὸ ὁποῖον ἦνοιξε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ
ἡ παρακοή, τώρα χαίρουν, χαρὰν μεγάλην. Διὰ τοῦτο
σπεύδουν νὰ ἀποκυλίσουν τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου Μνή-
ματος τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ κηρύξουν εἰς τὰς Μυροφό-
ρους «ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην Ζωοδότην». Μὲ πόσῃ
ἀγαλλίᾳ διασαλπίζουν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα! «Ἡ-
γέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε. Ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐ-
τόν». Φοροῦν «ἀστραπτύσας ἐσθῆτας» καὶ ἐνθαρρύν-
ουν τὰς ἐντρόμους Μαθητρίδας τοῦ Κυρίου. «Μὴ φο-
βεῖσθε ὁμείς... καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι εἰπατε τοῖς μαθη-
ταῖς αὐτοῦ ὅτι ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν».

Τοῦτο τὸ μήνυμα θὰ δέχεται διὰ μέσου τῶν αἰώ-
νων ἀπὸ τοῦ Χερουβικῶν στόματος ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ-
σον δὲ περισσότερον ἐννοεῖ, ἀποδέχεται καὶ ἀξιοποιεῖ
αὐτό, τόσον περισσότερον θὰ πλημμελίζεται ἀπὸ εἰ-
ρήνῃν, ἀγάπῃν, ἐνότητα καὶ χαρὰν.

Διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνόρθωσις
τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὴν ἐνδοξον τριήμερον ἔγερσιν ἐκ
νεκρῶν τοῦ «σαοῦ παθόντος καὶ ταφῇ δοθέντος», χά-
ριν ἡμῶν Χριστοῦ, «ἐλευθέρῳ μὲν ἡ κτίσις γνωρίζεται»,
γίνονται δὲ «υἱοὶ φωτός, οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι». Ἡ νέα
Ἱερουσαλὴμ, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, φωτίζεται, ἡ Ἀ-
νάστασις γίνεται «ἄλλῃς βιοτῆς, τῆς αἰώνιου, ἀπαρχῆς»,
ἡμεῖς δὲ οἱ φωτισθέντες, «σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν
αἴτιον», δοξολογοῦμεν Χριστὸν τὸν ἀναστάντα ἐκ νε-
κρῶν, καὶ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ὀνομάζομεν. Δὲν ἔχει
πλέον ἰσχὺν ἐπὶ τοὺς πιστοὺς ὁ Ἄδης. Πρὸς τὸν θά-
νατον ἀντιλέγομεν «οὐκ ἐστὶν, θάνατε, κυριεύεις, ὁ γὰρ
τῶν ὅλων Δεσπότης τὸ κράτος σου κατέλυσε».

Ἀπόδειξις τούτου οἱ ἐκ τῶν μνημείων ἐγερθέντες
ἄγιοι. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ «τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν
χαρισάμενος». Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ «νεοποιῶν τοὺς γη-
γενεῖς». Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ συντρίψας μοχλοῦς αἰω-
νίου καὶ δεσμῶ διαρρήξας, ὁ ἐλευθερώσας ἐκ τῆς
δουλείας τὸν Ἀδὰμ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ λέγων «τοῖς
ἐν δεσμοῖς ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει ἀνακαλύπτε-
σθε.» «Ἐφοῖξαν τοῦτον οἱ ἀρχόντες τοῦ αἵμου καὶ ἠνοί-
χθησαν πύλαι ὀδυνῆραϊς».

Ναί, ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ, «σήμερον σωτηρία τῷ
κόσμῳ γέγονεν, ἄσσωμεν τῷ Ἀναστάντι ἐκ Τάφου καὶ
ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Ἄς ψάλλωμεν τὸν νικητήριον παιᾶνα «Χριστὸς
Ἀνέστη». Ἄς εορτάσωμεν ὅλοι ἀδελφωμένοι, χωρὶς
πάθῃ καὶ κακίας, χωρὶς διαιρέσεις καὶ μίσῃ. Διότι, πῶς
εἶναι δυνατόν νὰ συνυπάρξουν Ἀνάστασις Χριστοῦ
καὶ κατὰπτωσις ἀνθρώπων; Πῶς θὰ περιπτυχθῶμεν
ἀλλήλους, χωρὶς νὰ συγχωρήσωμεν ἀλλήλους; Πῶς
θὰ δώσωμεν τὸν Πασχάλιον ἀσπασμόν καὶ τὴν ἄλλην
στιγμὴν τὸ φίλημα τῆς προδοσίας τοῦ ἀδελφοῦ μας;
Ὁ Χριστὸς ἀνέστη διὰ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς «τὴν
αἰώνιον ζωὴν καὶ τὸ μέγα ἔλεος». Ὁ Χριστὸς Ἀνέστη,
διὰ νὰ «συνεγείρῃ καὶ ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ».

Δὲν ἴσχυσεν ὁ θάνατος ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἄ-
δης ἐπικράνη. Τὰ «Σταυρωθήτω» μετετραπίσταν εἰς
«Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ
Αὐτοῦ». Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ ἔγινε τώρα «χαρὰ ἐν ὅλῳ
τῷ κόσμῳ».

Προσφίλεις ἀδελφοί, λαμπρυνθῶμεν τῇ πανη-
γύρει. Ἄς λησμονήσωμεν, τὰς πικρίας, τὰς στερή-
σεις, τὰς ἀδικίας, τοὺς πόνους, τὴν ἀγωνίαν, ὅλα ἐν
γένει τὰ δυσάρεστα ὅπου μᾶς βαρύνουν τὴν ψυχὴν.
Ὅσα δεινὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαλείψῃ ὁ ἀνθρώπινος
πολιτισμὸς καὶ ἡ τεχνικὴ πρόοδος ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι,
ὅλα ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς, μόνον Ἐκείνος, ὡς ἄλλην
πέτραν, δύναται νὰ τὰ ἀποκυλίσῃ ἐκ τῆς θύρας τοῦ
μνημείου μας. Ἀρχεῖ νὰ πορευθῶμεν πρὸς τὸν Ζω-
οδόχον Τάφον Του καὶ ὡς ἄτομα, ὡς ἔθνος καὶ ἀνθρω-
πότης «ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον» νὰ προσφέρωμεν εἰς
τὸν Δεσπότην. Τότε καὶ ἡμεῖς θὰ ἴδωμεν τὸν Χριστὸν
«δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσιν ἡμῖν ζῶν ἀνατέλλοντα».

Ἀδελφοί, «Χαίρετε ἐν Κυρίῳ» πάλιν ἐρῶ, Χαίρε-
τε! Ἐπάρχει σκότος ἀκόμη καὶ μάλιστα ζοφερόν, μέσα
εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἀφήσωμεν νὰ κυριαρ-
χήσῃ. Αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις, καταλέτρωι τῶν ἱδανικῶν
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῆς Χριστιανι-
κῆς Ἑλλάδος, δὲν θὰ ἰσχύσουν. Διότι σεῖς ὅλοι, ἄν-
δρες, γυναῖκες, νέοι καὶ νέοι τὰ φρουρεῖτε.

Ὁ ἱερός Κλῆρος ἄς ἐψῶσῃ θριαμβευτικὴν τὴν
σημαίαν τῆς Ἀναστάσεως, «Καὶ πύλαι Ἰδοῦ οὐ κα-
τισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας». Διότι ὁ Χριστὸς «περι-
ποιήσατο αὐτὴν τῷ ἰδίῳ αἵματι». Δὲν θὰ κατισχύσουν
οὔτε τῆς Ἑλλάδος, διότι τὴν φρουρεῖ ὁ ἐκ νεκρῶν τρι-
ήμερος Ἀναστὰς Ἰησοῦς. Ἀπὸ τοῦ φόβου Αὐτοῦ θὰ
σεισθῶσι καὶ θὰ γίνων «ὡσεὶ νεκροὶ» οἱ ποικιλόνημοι
νέοι διώκται τῆς.

Οἱ γονεῖς ἄς ἀνασυντάξουν τὴν οἰκογένειαν, ἄς
περιφρουρήσουν τὰ τέκνα των, τὴν νεότητα, ἐκ τοῦ
φόβου τῶν Ἰουδαίων, τῶν συγχρόνων ρευμάτων τῆς
ἀθείας, τῆς πλάνης, τῆς αἰρέσεως, τῶν νεωτεριστικῶν
τάσεων, καθεὶ ἐν γένει στοιχείῳ, τὸ ὁποῖον σκοπὸν ἔ-
χει νὰ καταλύσῃ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τοῦ ἔθνους. Ὅταν ἐκλείρουν αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, ὁ σε-
βασμὸς, ἡ τιμὴ, ἡ τάξις, τότε οἰκογένειαι καὶ κοινωνίαι

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Φαιδρά ἡ εορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, διότι κατ' αὐτὴν εὐαγγελίζεται ἡ Παρθένος τὴν σύλληψιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, μετ' αὐτῆς δὲ εὐαγγελίζεται καὶ ἡ ἀνθρωπότης μεγάλην χαρὰν, δεχομένη τὰ προοίμια τῆς ἀπολυτρώσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, ὅφ' ἦν τελοῦσα ἀνέμενε πρὸ ἀμνημονεύτων ἤδη χρόνον Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, μέλλοντα κατ' ἀρχαίας παραδόσεις ταύτην ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένην ν' ἀνυψώσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ. Καὶ ἰδοὺ κείνος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς πρὸ αἰώνων Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος εἶχεν ὀρίσει, καὶ οἱ προφηταὶ ὡς τοιοῦτον εἶχον προκαταγγεῖλει, καὶ οἱ σοφοὶ προησθάνθησαν, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τὰ ἔθνη ἠλπισαν, ὡς ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν προφητῶν ἐμελῶδει, «Καὶ ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσιν» (Ἡσαΐ. ΜΒ', 4), ὁ Ἄγγελος τῆς μεγάλης Βουλῆς, τὸ ἄστρον τοῦ Ἰακώβ, ὁ δίκαιος τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἡσαΐου ὁ Ἐμμανουὴλ κατήλθεν ἐπὶ γῆς, χωρεῖται ἐν γαστρὶ παρθενικῇ καὶ τέλειος ὢν Θεὸς γίνεται καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ὅπως τὸν ἀποστάτην ἄνθρωπον πρὸς ἑαυτὸν σώσῃ, ὅπως τὸν πεπτωκότα εἰς οὐρανούς ἀνυψώσῃ. Καὶ τὰ φαιδρά ταῦτα εὐαγγέλια πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν κομίζει ἐξ οὐρανοῦ εἰς Ναζαρέτ ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ.

Ὁ θεοειδέστατος οὗτος ἄγγελος, εἰς ὃν ὁ Ὑψιστος ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνεξιχνίαστον ἐκείνην βουλήν, τὴν προαιώνιον καὶ ἀληθινὴν, καταλιπὼν τὰς οὐρανίους ἀψίδας ἐπέστη εἰς τὴν Ναζαρέτ καὶ

θα νεκρωθῶν. Ὁ Ἀναστάς Κύριος εἶναι δι' αὐτὰς ἡ ζωοποιὸς δύναμις. Θὰ ἐμφυσησῇ τὴν Εἰρήνην Αὐτοῦ ὥπως τότε εἰς τοὺς Ἀποστόλους, διὰ νὰ δυνήθῃ ἡ οἰκογένεια νὰ γίνῃ τὸ φυτώριον νέων Ἀποστόλων, Μαρτύρων καὶ Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι θὰ διακηρύξουν εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης τὸν λόγον καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ Χριστιανικοῦ Ἰδεώδους.

Ἀρχοντες καὶ λαὸς ἅς μὴ φανῶμεν παράνομοι ὡς οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον τῆς δόξης. Ἄς μὴ προδώσωμεν ὡς ὁ Ἰούδας τὰ ἱερὰ Ἰδεώδη μας. Ἡμεῖς μὲ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἅς ἐμφώσωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸ Ὄρος τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ θὰ δεχθῶμεν τὰς ὑποθήκας Του. Ἐκεῖ θὰ ἐνωθῶμεν διὰ νὰ βαδίσωμεν ὡς ἕνας ἄνθρωπος τὸν δρόμον τῆς Ἐθνικῆς ἀποστολῆς μας.

«Σήμερον ἔαρ μωρίζει καὶ καινὴ κτίσις χορεύει». Διατὶ νὰ ὑπάρχῃ χειμὼν εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ παλαιὸς κόσμος εἰς τὰς διαθέσεις μας; Ἰδοὺ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου οἰκοδομεῖ τὰ καταπεσόντα ἀξιώματά μας. Σχιρτήσωμεν, ἀδελφοί, καὶ ἀγαλλόμενοι δεῦτε ἀνυμνήσωμεν Χριστόν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν.

Εὐχηθῶμεν δὲ ὅπως ἀφοῦ ζήσωμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μὲ τὴν Χάριν Του, τὴν δύναμίν Του καὶ κατὰ τὸ θέλημα Του, ἐν χαρᾷ ἀξιοθῶμεν νὰ συμβασιλεύσωμεν μετ' Αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, αἰώνίως εὐφραίνόμενοι.

φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωσήφ, ἐνθα ἔμεινεν ἡ ἀγνωστὴ ἐκείνη Παρθένος, σύννους ἐγένετο καὶ ἠπόρει, πόθεν τὰ τῆς χαρᾶς εὐαγγέλια ν' ἀρχίσῃ, τί πρῶτον εἰς αὐτὴν ν' ἀναγγεῖλῃ, τὴν μεγίστην χάριν, ἣς ἔμελλε ν' ἀξιοθῇ ἡ τὸ μέγα μυστήριον, ὅπερ ἐν αὐτῇ ἔμελλε νὰ τελεσθῇ. Ἐνθ' δὲ ταῦτα διελογίζετο ἐν φόβῳ καὶ χαρᾷ, ἐπλησίασε καὶ πρὸς τὴν Παρθένον πρᾶξις τῇ φωνῇ τὸν ἐξῆς ἀσπασμὸν ἀπηύθυνε, «*Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν*» (Λουκ. Α', 28). Ἀπὸ χαρᾶς ὁ τῆς χαρᾶς Ἄγγελος ἀρχίζει τὸν ἀσπασμὸν τῆς κεχαριτωμένης, διότι γινώσκει, πόσῃν χαρὰν τὸ ἀγαθὸν τοῦτο ἄγγελμα θὰ προξενήσῃ εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

Κεχαριτωμένην τὴν Ἀειπαρθένον Κόρην ὁ Γαβριὴλ ὠνόμασε, διότι αὕτη τὸν Σωτῆρα συλλαβοῦσα καὶ τεκοῦσα τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος ἔλαβε καὶ ἀέναντος πηγὴ τῆς χάριτος ἔγεινε, ἀναβλύζουσα ρεῖθρα οὐρανίων χαρισμάτων εἰς τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ *εὐλογημένην* αὐτὴν ἐκάλεσε μόνην ἐν γυναιξί, διότι ἔτεκε τὸν Ἰησοῦν, δι' οὗ τὰ ἔθνη ἐκκληρώσαντο τὴν εὐλογίαν, ἣν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀβραάμ ἐπηγγείλατο. Ὡς ὁ πρῶτος Ἀδάμ κατάρως ἐγένετο αἴτιος εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἣς ἐλήφθη, οὕτως ὁ δεῦτερος Ἀδάμ, ὁ Κύριος ἡμῶν, *εὐλογημένην* ἀνέδειξε τὴν Παρθένον, ἐξ ἣς συνελήφθη, διότι ταύτην τῶν ἀγγέλων τὰ τάγματα εὐλογοῦσι, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ γένη ἀνυμνοῦσι, καὶ δοξάζουσι βασιλεῖς, καὶ μακαρίζουσι πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ἡ Παρθένος ἰδοῦσα τὸν Ἄγγελον καὶ ἀκούσασα τὸν ἀσπασμὸν ἐταράχθη. Τί τὸ ἐρώμενον ἠγνόει, τί τὸ λαλούμενον ἠπόρει. Ἄγγελος ἄρα γε ἢ ἄνθρωπος ἦτο ὁ ἐλθὼν; τί δὲ ἐδήλου ὁ ἀσπασμός; Γνώστις οὐσα τῶν Γραφῶν ἐνεθυμήθη τότε τὸ μέγα τῆς προμήτορος Εὐας ὀλίσθημα τὸ ἐκ τῆς ἀπάτης προελθόν. Καὶ λόγον μὲν πρὸς τὸν Ἄγγελον δὲν ἀφῆκε, διετέλει ὅμως ἐν ταραχῇ, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, πῶς ὁ Κύριος εἶναι μετ' αὐτῆς, πῶς ὁ ἀχώρητος παντὶ εἶνε δυνατόν ἐν αὐτῇ νὰ χωρηθῇ. Διελογίζετο ἐν ἄκρα ταπεινώσει καὶ συστολῇ, πῶς ὁ Ὑψιστος ὁ συνέχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης τὸν γύρον καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κύκλον, εἰς τὸ νεῦμα τοῦ ὁποίου τὰ πέρατα ὑπεῖκουσιν, εἰς τὸ φοβερόν ὄμμα τοῦ ὁποίου τὰ πάντα τρέμουν, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε μετ' αὐτῆς τῆς ἀσθενοῦς καὶ ταπεινῆς; Φοβεῖται τοὺς ἐπαίνους, οἵτινες τοσοῦτον δαψιλεῖς ἐπεδαψιλεύθησαν αὐτῇ καὶ ἑαυτὴν ἀναξίαν τούτων θεωρεῖ. Ὅθεν δικαίως εὐρίσκεται ἐν ἀπορίᾳ καὶ ταραχῇ.

Τὴν ταραχὴν ταύτην τῆς Κόρης ὡς ἡσθάνθη ὁ Γαβριὴλ, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ψυχικῆς ταύτης καταστάσεως, εἰς ἣν περιήλθεν ἐκ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀσπασμοῦ. Μὴ

φοβού Μαριάμ, λέγει πρὸς αὐτήν, μὴ ἐκπλήττεσαι βλέπουσά μου τὴν ἀγγελικὴν μορφήν καὶ ἀκούουσα ἀσπασμὸν ξενοπρεπῆ. Εἶμαι τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ παραστάτης, ἀλλ' οὐχὶ ἀποστάτης· οὗτος δέ μου ὁ ἀσπασμὸς δὲν εἶνε ἀπατηλός. Ὁ πάλαι συρίζων εἰς τὰ ὄτα τῆς Εὐας ὄφεις δὲν σοι λαλεῖ, ἀλλ' Ἀγγελος Θεοῦ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγέλια μεγάλης χαρᾶς σοι προσφώνει.

Ἀφοῦ δὲ τὸν φόβον τῆς Παρθένου κατέστειλε, τότε τὴν χάριν κατέδειξεν. «Εὖρες χάριν, λέγει πρὸς αὐτήν, παρὰ Θεῶ, ὁποῖαν οὐδεμία, εὖρε τῶν ἁγίων γυναικῶν, οὔτε ἡ Σάρρα, οὔτε ἡ Ραχήλ, οὔτε ἡ Ἄννα, οὔτε ἄλλη τις». Ἐπειτα τὴν κύησιν ἐρμηνεύει, τὸν τόκον προφητεύει, τοῦ τεχθησομένου τὸ ὄνομα ἀναφέρει, «*Ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν*» (Λουκ. Α'. 31). Καὶ οὐδὲ μέχρι τοῦδε ἴσταιται, ἀλλ' ὅπως ταύτην ἐτι μᾶλλον ἐνθαρρύνῃ καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐξουσίας τοῦ τεχθησομένου ὀρίζει, «*Οὗτος ἔσται μέγας, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται. Καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος*» (αὐτόθι 32 — 33). Ταῦτα κατὰ τὸ ἀνθρώπινον περὶ τοῦ Σωτῆρος ἔλεγεν ὁ Ἀρχάγγελος, καθ' ὃ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς παρὰ Θεοῦ Πατρὸς ἐπὶ τὸν νέον Ἰσραήλ, τὸν ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν περιούσιον αὐτοῦ λαόν, διότι ὡς Θεὸς αἰδίων ἔχει τὸ κράτος μετὰ τοῦ Πατρὸς.

Ταῦτα ἡ Παρθένος ἀκούσασα ἀναφωνεῖ, «*Πῶς ἔσται μοι τοῦτο ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;*» (αὐτόθι 34). Εἰς τὰ παρὰ τοῦ Ἀγγέλου ἀγγελώμενα ἡ Παρθένος δὲν ἀπιστεῖ, ἀλλὰ τὸν τρόπον τῆς ἀσπόρου συλλήψεως νὰ μάθῃ ζητεῖ, πῶς δηλ. ὁ νόμος τῆς φύσεως μέλλει ἐν αὐτῇ νὰ μεταβληθῇ, πῶς τὸ ἀδύνατον δύνατον νὰ καταστῇ καὶ τὸ ἄπορον πόρον νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῇ. Ὁ Ζαχαρίας ἀκούσας, ὅτι γέρων μέλλει νὰ γεννήσῃ ἀπιστεῖ· καὶ ὁμως ἡ δύνατο πρὸς τὸν Ἀβραάμ καὶ πρὸς ἄλλους ἐν βαθεῖ γῆρᾳ ἐξ ἐπαγγελίας γεννήσαντας ν' ἀποβλέψῃ καὶ πίστιν εἰς τὸ ἐπαγγελλόμενον νὰ ἔχῃ ἀλλὰ τὸ νὰ γεννήσῃ παρθένος τίς ποτε εἶδε; τίς εἶδεν ἄνευ δένδρου καρπὸν, υἱὸν ἄνευ πατρὸς, μητέρα ἄνευ ἀνδρός; Τοῦτο τὸ παράδοξον ὄντως καὶ ξένον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡ Παρθένος ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ καὶ οὐδόλως ἀπιστεῖ, ἀλλὰ τὸ ὑπερφυεῖς τοῦ ἐπαγγελλομένου νὰ μάθῃ ζητεῖ.

Πρὸς ταῦτα ὁ Ἀγγελος ἀποκρίνεται. «*Ζητεῖς, θεοχαρίτωτε Κόρη, παρ' ἐμοῦ νὰ μάθῃς τὸν τρόπον τῆς συλλήψεως; ἀλλ' οὗτος εἶνε ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις ἀνεξιχνίαστος καὶ ἀνερμήνευτος. Ἐγὼ ὁ προσταχθεὶς, ἵνα σοι γνωρίσω ταύτην τὴν σύλληψιν, τοσοῦτον μόνον σοι λέγω, ὅσον μοὶ ἀπεκαλύφθη, «*Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί*» (αὐτόθι 35). Αὐτὸ τὸ πανάγιον Πνεῦμα τὸ συνέχον τὰ σύμπαντα, τὸ διαιροῦν, ὡς βούλεται, τὰ χαρίσματα, τὸ δημιουργὸν καὶ πανσθενὲς Πνεῦμα θὰ κατέλθῃ ἐπὶ σέ καὶ ἀπὸ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος θὰ σὲ καθάρισῃ καὶ ἀστραπόμορφον τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης παλάτιον θὰ σὲ καταστήσῃ παρέχον εἰς σέ*

δύναμιν, δεκτικὴν τῆς τοῦ Λόγου Θεότητος, ἅμα δὲ καὶ γεννητικὴν, καὶ Δύναμιν Ὑψίστου, αὐτὴ ἡ ἐνυπόστατος σοφία καὶ δύναμις, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ σκηνώσῃ ἐν σοί. Ἄλλ' ἐνῷ αὐτὸς ἐντός σου θὰ κατοικήσῃ, καὶ σὺ θὰ δυνηθῇς τοῦτον ἔμβρυον ἐν τῇ γαστρὶ σου νὰ φέρῃς, ὡς Θεὸς ὁμως αὐτὸς θέλει σε περιβάλλει καὶ σὲ ἐπισκιάζει.

Μυσταγωγηθεῖσα οὕτω ἡ Παρθένος τὸν τρόπον τῆς συλλήψεως δέχεται τὰ εὐαγγέλια καὶ ὅλην ἑαυτὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀφιερῶ, «*Ἰδοὺ, λέγει, ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥήμά σου*» (αὐτόθι 38). Πρὶν ἡ συγκατάθεσις αὐτῆς τῆς Παρθένου δηλωθῇ, τὸ φρικτὸν μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως δὲν εἶχεν ἔτι τελεσθῇ· διὸ καὶ ὁ Γαβριὴλ πρότερον ὡς περὶ γεννησομένου πράγματος ὁμιλεῖ, θὰ συλλάβῃς, λέγει, καὶ θὰ γεννήσῃς καὶ οὕτω καθεξῆς ὅτε δὲ τὰ χεῖλη αὐτῆς ἡ Παρθένος ἐκίνησεν, ὅτε τὴν συγκατάθεσιν αὐτῆς ἐδήλωσεν, ἦν ἀπὸ τοσοῦτων αἰῶνων ἀνέμενον οἱ κεκλεισμένοι οὐρανοὶ καὶ ἡ στενάζουσα διὰ τὴν ἁμαρτίαν γῆ καὶ αἱ ἐν τῷ Ἄδῃ κατεχόμεναι τῶν δικαίων ψυχαί, τότε παρευθὺς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπῆλθε, καὶ τὸ θεῖον Βρέφος συνελήφθη ἐν τῇ γαστρὶ τῆς ἀπειρογάμου. Εὐθὺς ὡς ἐδείχθη πρόθυμος ἡ Παρθένος τὴν ψυχὴν, εὐπειθὴς πρὸς ὑπακοήν, ἐτοίμη πρὸς ὑποδοχὴν, ὁ τοῦ Ἀγγέλου λόγος ἀμέσως ἔργον ἐγένετο, ἡ γαστήρ τῆς Παρθένου ἐχώρησεν Ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ οὐρανὸς δὲν χωρεῖ, καὶ ὁ Γαβριὴλ κάτω καταλιπὼν τὸν ἀποστείλαντα ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς Παρθένου καὶ πάλιν εὗρεν ἄνω Αὐτὸν προσκυνούμενον ἐν οὐρανοῖς.

Τοιαῦτα τὰ θαυμάσια τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἧτις ἑορτὴ εἶνε ἡ μήτηρ πασῶν τῶν ἑορτῶν καὶ πασῶν τῶν πανηγύρεων ἡ ἀρχή. Ὡς ἡ τοῦ φυτοῦ ρίζα στελέχους καὶ κλάδων καὶ φύλλων καὶ ἀνθέων καὶ φυτῶν γίνεται αἰτία, καὶ οὐδὲν τούτων ἄνευ ἐκείνης φαίνεται, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ πᾶσαι αἱ ἑορταὶ τὴν σύστασιν αὐτῶν ἔλαβον, ἡ Γέννησις καὶ Βάπτισις, ἡ Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψις καὶ Πεντηκοστὴ καὶ εἰτις ἄλλη ἑορτὴ, καὶ οὐδεμία τούτων ἄνευ ἐκείνης ἤθελε καθιερωθῇ. Καὶ ἡ αἴγλη τῆς φαιδρᾶς ταύτης ἑορτῆς παραμένει ἀναλλοίωτος καὶ ἄφθαρτος ἀπὸ τὴν ὀρμητικὴν καὶ καταστρεπτικὴν τοῦ χρόνου ροήν, καὶ πᾶς νοῦς ἐγκόσμιος καὶ ὑπερκόσμιος ἐκπλήττεται διὰ τὰ παράδοξα τὰ τελεσθέντα κατ' αὐτήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἡμερησίου ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος δεόντ' ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγρός 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

«Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀνασιροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν.»

(Ἐβρ. ΙΓ' 7)

Διὰ τῶν ἀνωτέρω λόγων συνιστᾷ εἰς τοὺς Χριστιανούς ὅλον τῶν αἰώνων ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε τὸ ἅγιον παράδειγμα τῶν ἡγουμένων αὐτῶν, νὰ ἀναλογίζωνται καὶ νὰ μελετοῦν τὸ ἅγιον καὶ θαύρεστον τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς καὶ νὰ μιμῶνται τὴν πίστιν αὐτῶν.

Καὶ πάντοτε μὲν ἦτο ἐπιβεβλημένη ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἁγίου παραδείγματος τῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, ἐξαιρέτως ὅμως κατὰ τὰς πονηράς ταύτας ἡμέρας, τὰς ὁποίας διερχόμεθα, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν εὐρίσκει τις παράδειγμα συγχρόνου ἁγίου πρὸς μίμησιν.

Διὰ τοῦτο ἠδύοκῃσεν ὁ Θεὸς νὰ γραφῶσιν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας βιβλία αἱ βιογραφίαι τῶν ἁγίων καὶ πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, «Ὁ σα γ ἂ ρ π ρ ο ε γ ρ ᾶ φ η», λέγει ὁ θεὸς Ἀπόστολος «εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν ἱεροφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν» (Ρωμ ΙΕ' 4).

Εἶναι χρεὸς, ἀλλὰ καὶ συμφέρον ἡμῶν νὰ γνωρίσωμε τοὺς ἐν τῇ Ἁγῇ Ἱερουσαλὴμ «συμπολίτας ἡμῶν», οἵτινες τὴν ἰδίαν μὲ ἡμᾶς σάρκα φοροῦντες, τὴν αὐτὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν περιζεῖμενοι κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς σταδιοδρομίαν των, κατώρθωσαν μὲ τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειάς των, συνεργούσης πάντοτε καὶ τῆς θείας χάριτος, νὰ ἀνέλθουν εἰς τὴν ὑπὲρ φύσιν ἁγίαν ζωὴν, νὰ γίνων κατὰ χάριν θεοί, καὶ ὡς μετέωρα φωτεινὰ νὰ φωτίζουν καὶ νὰ καθοδηγοῦν πρὸς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας τοὺς Χριστιανούς ὅλων τῶν αἰώνων.

Μεταξὺ ὅλων «τῶν θεηγόρων ὀπλιτῶν τῆς παρατάξεως Κυρίου» ἐξαιρετικὴν θέσιν κατέχει ὁ δικαίως ἐπικληθεὶς «Μέγας» Ἀθανάσιος.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις ἐν ὅλαις ταῖς λεπτομερείαις τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας καὶ τὰ κατὰ τῆς πλάνης παλαίσματα τοῦ Μεγάλου τούτου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας Πατρός.

Διὰ τοῦτο θὰ σταχυολογήσωμεν ὥρισμένα τινὰ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἁγίων, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ ἐκ διαφόρων ἄλλων ἡγγυημένων πηγῶν, μὲ ἀποτελεσματικὸν σκοπὸν τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν ἀναγνοστών τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀποτελεῖ φυσιογνωμίαν οὐχὶ κοινὴν καὶ συνήθη, ἀλλ' ἐξόχως μεγάλην καὶ προέχουσαν. Ὑπῆρξε, χωρὶς ὑπερβολῆς, ὁ Πατὴρ τῆς ἀπτήτου ἐκείνης καὶ ἐνδόξου φάλαγγος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἀνεφάνισαν ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ ἐξηκολούθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη οὐ-

τος σχηματίσας στῦλος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς ἀνοθεύτου χριστιανικῆς Ἀληθείας.

Ἡ πνοὴ τῆς μεγάλης ψυχῆς του ἀνέβησεν εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον, τὸν θεολόγον Γρηγόριον, τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, καὶ εἰς τοὺς συγχρόνους των Λυτικούς πατέρας, τὸν ἱερὸν Αὐγουστίνον, Ἀμβρόσιον κ.λπ. οἱ ὅποιοι ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του, καὶ ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὸ ἀπαράμιλλον τῆς ἁγίας αὐταπαρνήσεως τοῦ παραδείγματος.

Ὁ οἰοσδήποτε χριστιανός, ὅταν ἀτενίσῃ πρὸς τὸν γίγαντά αὐτόν, ὅστις ὀνομάζεται Ἀθανάσιος, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του συντετριμμένον πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς ἐπιβλητικῆς ταύτης φυσιογνωμίας, καὶ συγχρόνως μαγνητίζεται καὶ σύρεται πρὸς τὰ ὕψη τῆς σφαίρας τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ἀναμφιβόλως ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι καλοῦνται ὡς μίαν κλῆσιν συγγενῇ καὶ παρομοίαν πρὸς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλήθη ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ὅταν ἀναγνώσῃ τις τὴν ἐν πλάτει βιογραφίαν του, θὰ ἀντιληφθῇ πόσον ἀπαραίτητος ἦτο διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀνεκτίμητος πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν προσφορά του.

Ὡς ἄλλος Ἀτλας ἐβάσταζεν εἰς τοὺς ὠμούς του καθ' ὅλην τὴν μακρὰν ἐπὶ τῆς γῆς σταδιοδρομίαν του ὅλον τὸ βάρος τῶν διὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδοξίαν ἐκθιγμένων εἰς τὴν πολυτάραχον ἐποχὴν του, μὲ πίστιν ἀκράδαντον, μὲ θάρρος ἀκατάβλητον, μὲ ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν ἀδιάπτωτον.

Ἦτο τὸ ὄργανον τῆς θείας Προνοίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσώθει ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὴν κατολισθησιν πρὸς τὴν κτισματολατρείαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὠδήγει αὐτόν ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου. Διότι ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο κατὰ φύσιν Θεός, ἀλλὰ κατὰ χάριν, ὡς ἐφρόνουν οἱ Ἀρειανοί, (ἐδίδασκεν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος), δὲ θὰ ἦδύνατο νὰ μεταδώσῃ εἰς ἄλλους, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν ἐκ φύσεως. Δὲν ἦτο λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς μὲν ἄνθρωπος γενόμενος ὕστερον Θεὸς κατὰ χάριν, ἀλλὰ Θεὸς ὢν, ὕστερον γέγονεν ἄνθρωπος, ἵνα μᾶλλον ἡμᾶς θεοποιήσῃ.

(Ἀθ. Λόγος Α' κατὰ Ἀρειανῶν).

Διὰ νὰ λατρεύσωμεν τὸν ὚ῖόν ὡς Θεόν, πρέπει νὰ εἶναι Οὗτος ἐντελὴς τῆς αὐτῆς οὐσίας (ὁμοούσιος) πρὸς τὸν Πατέρα, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἀπεδίδομεν θείαν τιμὴν εἰς ὃν ἑτέρας οὐσίας ἢ ὁ Πατήρ, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ κρίσιον σφάλμα τοῦ Ἀρειανισμοῦ, ὅστις δεχόμενος τὸν ὚ῖόν ὡς κτίσμα ἀνιηρωδὲν εἰς θείαν τιμὴν, καὶ λατρεύον αὐτὸ ὡς Θεόν, καταντᾷ εἰς τὴν κτισματολατρείαν τῶν εἰδωλολατρῶν.

Κατ' αὐτῆς τῆς κακοδοξίας πρὸ παντός ἠγωνίσθη ὁ Μέγας Ἀθανάσιος κρατερῶς καθ' ὅλην τὴν ἐπίγειον ζωὴν του.

(Ἀκολουθεῖ)

Αἱ «Πράξεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων»

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα μέχρι καὶ τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὰς ἱερὰς Λειτουργίας ἀναγινώσκεται τὸ βιβλίον «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων». Εἶναι ἐκ τῶν κανονικῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης συγγραφὴν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ὡς συνέχεια τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ, περιέχον οὐχὶ πάντων τῶν Ἀποστόλων τὰς Πράξεις, ἀλλὰ κυρίως τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, καὶ ἀποτελεῖ πειστικωτάτην ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς κάλλιστα διαιρεῖ τὴν περὶ Χριστοῦ συγγραφὴν αὐτοῦ εἰς δύο σπουδαιότατα καὶ λίαν διακρινόμενα μέρη· καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τὴν γέννησιν, τὴν πρόδον, τὴν διδασκαλίαν, τὰ θαύματα, τὰ παθήματα, τὸν θάνατον, τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καλεῖται δὲ τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος Εὐαγγέλιον. Εἰς δὲ τὸ δεύτερον μέρος καὶ ἐν συνεχείᾳ περιλαμβάνει τὴν σύστασιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπὸ τῶν πρῶτων ὁπαδῶν αὐτοῦ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Παναγίου Πνεύματος καταβάλλοντος ἐπ' αὐτοὺς, κατὰ τὴν ἐπόσχον τοῦ Κυρίου, ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐν' αὐτοῦ ὁριζοῦσαν ἡμέραν, καὶ φωτίσαντος αὐτούς.

Τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Λουκᾶ σπουδαιότερα, ἀναφερόμενα, εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων εἶναι: 1) Ἡ Ἀνάληψις εἰς οὐρανὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν. 2) Ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, κατὰ τὴν ῥητὴν πρὸς αὐτοὺς δοθεῖσαν ἐπόσχον αὐτοῦ. 3) Τὰ ἐκ τῆς ἐπιφοιτήσεως ἀποτελέσματα. 4) Ἡ διδασκαλία τῶν μαθητῶν καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν τελεσθέντα θαύματα. 5) Ἡ ἀξιοθαύμαστος ἐπιτυχία τοῦ κηρύγματος τῶν μαθητῶν καὶ οἱ διωγμοί, οὓς ἐπέστησαν μέχρι τῆς διασποράς τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ. 6) Ἡ ἀντιπαράθεσις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ φανερά καὶ αὐταπόδεικτος τοῦτου ὑπεροχὴ καταβαλόντος ἐκείνον καὶ ὑπερισχύσαντος τοῦτου. 7) Ἡ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου κατ' εὐθείαν πρόσληψις καὶ ἀποδοχὴ τῶν ἐκ τῶν ἔθνων προσερχομένων ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ. 8) Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ζῆλος αὐτοῦ, ἡ παρ' αὐτοῦ διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἡ ἐπιτυχία τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ, οἱ διωγμοὶ καὶ τὰ παθήματα αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐν Ῥώμῃ φυλακίσεως αὐτοῦ (61-63 μ.Χ.), ἐνθα καὶ καταλήγουσιν αἱ Πράξεις, περιλαμβάνουσαι τὰ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα τριακονταετοῦς περιόδου ἐπὶ τῶν αὐτοκρατοριῶν Τιβερίου, Καλιγούλα, Κλαυδίου καὶ Νέρωνος.

Ἡ γλῶσσα τῶν συγγραμμάτων τοῦ Θεοῦ Λουκᾶ εἶναι σαφειστάτη καὶ ἡ μᾶλλον καθαρεύουσα ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Πρὸς σαφεστέραν ὁμῶς καὶ ὠφελωτέραν κατάληψιν καὶ ἐπίγνωσιν τῶν σπουδαιωτάτων καὶ πολυτιμοτάτων πονημάτων τοῦ Θεοῦ Συγγραφέως ἀπαιτεῖται γνῶσις τῆς ἀρχαίας Γεωγραφίας, τοῦλάχιστον τῆς σχετιζομένης μετὰ τὰς διηγήσεις αὐτοῦ, καὶ γνῶσις τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν

Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ἔθνων, μεθ' ὧν προσήγγιζε καὶ ἐσχετίσθη τότε ὁ Χριστιανισμός. Ἐπίσης ἀπαιτεῖται γνῶσις τῶν διαφορῶν Ῥωμαϊκῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν βαθμῶν καὶ ἀξιομάτων τῶν ἐν χρήσει τότε, καὶ γνῶσις τῶν διαθέσεων καὶ πολιτικῶν γνωμῶν τῶν Ἰουδαίων, ὡς καὶ περὶ Χριστιανισμοῦ θεωριῶν αὐτῶν. Ἄνευ τῶν γνώσεων τούτων ὁ ἀναγινώσκων τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἂν καὶ σαφῆς καὶ καθαρωτάτη ἡ γλῶσσα αὐτῶν, ὀλίγα θὰ ἐγνωσθή.

Ἡ αἰτία τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου τούτου εἶναι ἡ αὐτὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ σχέσις δηλαδή τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ πρὸς ἀρχόντα τινα Θεόφιλον ὀνόματι, ὡς ἡ ἐν ἀρχῇ προσφώνησις δεικνύει, δι' ὧν ἐξεπόνθη καὶ τοῦτο, ὡς συνέχειαν τῶν ἐν τοῖς Χριστιανοῖς πεπληροφορημένων πραγμάτων, περὶ ὧν ἐκατηχήθη ἤδη ὁ Θεόφιλος.

Περὶ δὲ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς συγγραφῆς οὐδὲν συγκεκριμένως ἐκ τῆς ἀρχαιότητος παραδόσεως γνωρίζομεν. Ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ 64 μ.Χ. αἱ Πράξεις ἐγράφησαν· ἄλλοι, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἱεροσολύμων, ἥτοι μετὰ 70 μ.Χρ. Ἄγνωστον ὁμῶς ποῦ.

Ὁρδὴ παρατήρησεις

Γέρον τις, καθηγητὴς τῆς φιλολογίας, ἠρώτησε κάποτε νέον, συγγράφοντα ἐρωτικά καὶ κακοήγη μυθιστορήματα, διατί ἐξέλεξε ἓνα τοιοῦτον εἶδος ἐνασχολήσεως.

—Διότι εἶμαι, πτωχός, ἀπῆλθην ἐν λογιώτατος νεαρός, καὶ ἐκ τῶν βιβλίων, μόνον τὰ μυθιστορήματα, καὶ μάλιστα τὰ γεμάτα ἀπὸ ἐρωτικῆς περιτελείας, ἐξοδεύονται σήμερον· καὶ ἐπομένως μόνον αὐτὰ ὠφελούν τοὺς πτωχοὺς συγγραφεῖς.

Ὁ καθηγητὴς παρετήρησε τότε πρὸς τὸν πτωχὸν συγγραφέα, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον ἐπιθλαβὲς εἰς τὴν κοινωνίαν, ἂν προσεπάθει νὰ χρηματολογήσῃ κλέπτων παρὰ συγγραμμάτων τοιαύτης μυθιστορίας.

—«Πῶς» ἀπήντησε μετ' ἀγανακτήσεως ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς. «Εἶναι τιμιότερον νὰ κλέπτῃ τις παρὰ νὰ ἐργάζεται συγγραμμάτων».

«Τὸ συγγράφειν μυθιστορίας κακοήθεις», ἐπρόσθεσε τότε ὁ καθηγητὴς, «εἶναι, φίλε μου, ἔγκλημα κοινωνικὸν πολὺ μεγαλύτερον καὶ ἀτιμότερον τῆς κλοπῆς. Διότι, διὰ τῆς κλοπῆς ὁ κλέπτης ἀφαιρεῖ δολίως τὰ χρήματα τινῶν, ἐκφ' ὧν ὁ κακοήθης μυθιστοριογράφος ὅχι μόνον τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ τὸν πολῦτιμον καιρὸν τῶν ἀναγνωστῶν του ἀφαιρεῖ· δὲν ζημιώνει δὲ μόνον ὀλίγους χρηματικῶς, ὡς ὁ ἀίσχρος κλέπτης, ἀλλὰ ζημιώνει ὀλόκληρον τὴν κοινωνίαν καὶ ἠθικῶς, διαφθείρων καὶ τὸν νοῦν καὶ τὰ ἥθη αὐτῆς διὰ τῶν ἀίσχρων αὐτοῦ διηγήσεων».

Ὁ νεαρὸς μυθιστοριογράφος συλλογισθεὶς ὀλίγον ὁμολόγησεν ὅτι ὁ καθηγητὴς εἶχε δίκαιον· ἔκτοτε δὲ δὲν ἔγραψε παρὰ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς πατρίδος του, καὶ ὅχι μόνον πρὸς ὠφελείαν τοῦ βαλάντιου του.

ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης Σελίδος)

τῶν ἡμετέρων, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε θὰ τολμήσωσι νὰ προδώσωσι τὰ μυστικά της. Εἰς τὰς χώρας τὰς ὁποίας καλοῦσι προωδευμένας ἐδημιουργήσαμεν φιλολογίαν ρυπαράν, ἀποτρόπαιον» (βλεπ. πρωτ. σοφ. Σιών σελ. 131—135.)

Ὁ ἐβραϊομασσωνισμός εἶναι χειρότερος ἀπὸ κάθε αἵρεσιν! ὑποκρίνεται ὅτι εἶνε φιланθρωπικὸν σώματιον καὶ ὅτι σκοπὸν ἔχει τὴν ἀλληλοβοήθειαν, διὰ νὰ παραπλανήσῃ εὐχερέστερον τὰ θύματα του, λέγει ὅτι πιστεύει τάχα εἰς Θεόν, τὸν ὁποῖον ὀνομάζει συμβολικῶς «μέγαν ἀρχιτέκτονα τοῦ σύμπαντος», πράγματι δὲ προσκυνεῖ καὶ λατρεύει αὐτὸν τὸν διάβολον! «Καὶ εἰς μὲν τοὺς χριστιανούς λέγει (ὁ μασσωνισμός): ὁ ἀρχιτέκτων μου εἶνε ἡ Τριάς σας, εἰς δὲ τοὺς πολυθεϊστας λέγει: ὁ ἀρχιτέκτων μου εἶνε ἡ ὕλη καὶ δυνάμις σας. (Ἱεροθέου Πατρῶν Ἀποκαλυπτόμενον μασσωνισμόν σελ. 86.)

Ὁ Σιωνισμός διὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐφρόντισε πρῶτον, νὰ πλήξῃ τὸ κράτος τῆς κραταιᾶς Ρωσσίας, μὲ τὸ ἄθεον καθεστὼς τῶν Σοβιέτ διότι «δένθ' ἡδύνατο ἡ ἐβραϊομασσωνία νὰ εἰσαγάγῃ τὸν νεωτερισμὸν τοῦ ἡμερολογίου καὶ νὰ διασπᾷ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἂν ἡ Ὁρθόδοξος Ρωσσία διέτελει ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῶν Τσάρων!... ἀφοῦ δὲ συνέτριψε τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἰσχυροὺς προστάτας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοὺς Τσάρους, ἐστράφη μετὰ πολλῆς εὐκολίας, ὑπὸ τὸ πρόσημα τῆς προόδου καὶ συγχρονισμοῦ νὰ κτυπήσῃ τὰς λοιπὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ Πατριαρχεῖα, ὥστε νὰ ἀνατρέψῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν! Αὐτὸ ἄλλως τε καθαρὰ τὸ διατυπώνουν οἱ Σιωνισταὶ εἰς τὰ περίφημα Πρωτόκολλά των, οἱ ὅποιοι ὡς παιγνίδιον θεωροῦν τὴν διάλυσιν τῶν Πατριαρχειῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Ὁρθοδόξιας αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, μετὰ τὴν συντριβὴν τῶν Τσάρων! Ὁ Κομμουνισμός ἐν Ρωσσίᾳ εἶνε ἔργον τῶν ἐβραίων! Κι' ἐνῶ ἐμφανίζεται ὡς σύστημα Οἰκονομικόν, εἶνε κατ' οὐσίαν ἀντιχριστιανικόν!

Τὰ Σοβιέτ ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τοῦ Θεοῦ! Ἰδρυσαν ἐπισήμους συλλόγους ἀθέων! ἐνέπαιξαν τὰς ἐορτάς καὶ ἱερὰς τελετάς τῆς ἀγίας ἡμῶν Χριστιανικῆς πίστεως! Μετέβαλον πολλὰς τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς θέατρα! ἀνεβίβασαν πόρνas ἐπὶ τῶν ἁγίων Τραπεζῶν! Ἐβεβήλωσαν τὰ ἱερὰ σκεύη τοῦ θείου θυσιαστηρίου! Τὰς ἱερὰς εἰκόνας ἐποδοπάτησαν! Ἐδίκασαν ἐρήμην τὸν Θεὸν καὶ κατεδίκασαν οἱ ἄφρονες εἰς θάνατον! Ἔστησαν ἐν Κεντρικῇ Πλατείᾳ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἰούδα μὲ στάσιν ἀπειλητικὴν κατὰ τοῦ Θεοῦ! (Ἐδστρατιάδῃ Πραγμ., ἀλήθ.)

Ἰδοὺ εἰς ὁποίους ὀφείλεται ἡ ἀνατροπὴ τοῦ πανσέπτου ἐορτολογιακοῦ καθεστώτος τῶν 7 ἁγίων Οἴκου. καὶ τοπικῶν Συνόδων! Ἰδοὺ τίνες διέπραξαν «τὸ ἐγκλημα τοῦ σχίσματος» τῆς Ὁρθο-

δοξίας! Ἰδοὺ πόθεν προέρχεται ἡ σπουδὴ τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου νὰ ὑποτάξῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ!

Ἰδοὺ τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου αἱ ἐργασίαι, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μασσῶνου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ συνεργάτου αὐτοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν ἀδθαίρετος καὶ παράνομος εἰσαγωγὴ τοῦ κακοδόξου νεωτερισμοῦ τοῦ ἐορτολογίου. Καὶ αὐτὸ τὸ προαναφερθὲν πρόγραμμα τοῦ μασσῶνου ἐπίσης Πατριάρχου Βασιλείου, πόσον φανερά ἀποδεικνύουν τὰ καταχθόνια καὶ σατανικά σχέδια τῶν ἀντιχριστῶν Σιωνιστῶν! Οὗτοι οἱ κληρικοὶ ἀποδεικνύονται σαφῶς αἵρεσιῶται, καὶ ἐντεῦθεν εὐκόλως ἐξηγεῖται καὶ ὁ ἄγριος καὶ ἀντισυνταγματικὸς διωγμὸς ἐναντίον τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνων, ἐκ μέρους τῆς παγιδευθείσης εἰς τὰ δίκτυα τοῦ ἐβραϊομασσωνισμοῦ σεπτῆς Ἱεραρχίας Ἰδοὺ οἱ ἐλλοχεύοντες ἐχθροὶ, τῆς ἁγιωτάτης Ὁρθοδόξιας καὶ φίλης Πατρίδος, οἱ πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, οἵτινες ὡς προεῖπεν ὁ Κύριος ἔρχονται «ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἄρπαγες»!

Τούτους τοὺς δολίους ἐργάτας, ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, καὶ βαρεῖς καὶ λοιμώδεις λύκους στηλιτεύων ὁ θεῖος Χρυσόστομος βοᾷ. «Δι' ὃ καὶ λύκοι δικαίως ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ Αὐτοῦ τοῦ Δεσπότου καὶ τῶν μακαρίων Ἀποστόλων καὶ οὐ μόνον λύκοι ἀλλὰ καὶ λοιμοὶ καὶ ἀσεβεῖς καὶ ἀντίδικοι καὶ ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι καὶ βλάσφημοι καὶ ὑποκριταὶ καὶ κλέπται καὶ λησταὶ καὶ βδελυκτοὶ καὶ ψευδοπροφῆται καὶ ψευδοδιδάσκαλοι καὶ ὁδηγοὶ τυφλοὶ καὶ πλανῆται καὶ πονηροὶ καὶ ἀντίχριστοι καὶ σκάνδαλα καὶ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ καὶ ζιζάνια καὶ ἄθεοι καὶ πνευματομάχοι, οἱ βλασφημήσαντες τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος· οἷς οὐκ ἀφεθήσεται, οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι· δι' οὗς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται· πρὸς δὲ τούτοις καὶ τέκνα τοῦ πονηροῦ διαβόλου καθὼς φησὶν ὁ Θεολόγος· φανερά ἐστι τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου... ἐπεὶ οὖν εἰς ἡμᾶς τὰ τέλη τῶν αἰώνων ἐφθασεν ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος καὶ ἀνέστησαν οἱ χαλεποὶ καιροὶ καὶ ἡ ἀνομία ἐπληθύνθη καὶ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν ἐψύγη καὶ οἱ πλανῶντες πολλοὶ, καὶ πλανώμενοι πλείονες, φέρε οὖν ἀναπτύξωμεν τὰς ἱερὰς βίβλους, ἐν αἷς εὐρόντες τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας βαδίζωμεν ἀνατρέχοντες ἐπὶ τὰ ἅγια ὄρη, προφῆτας λέγω καὶ Ἀποστόλους, ὅπως μὴ πλανηθῶμεν καὶ περιφερώμεθα ἐν παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης· μὴ κάτω μείνωμεν, ἀλλὰ συνανέλθωμεν τοῖς ἁγίοις μαθηταῖς ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ μακάριον, καὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἡμετέρου ποιμένου λέγοντος, βλέπετε μὴ πλανηθῆτε, βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ πανταχοῦ βλέπετε καὶ Ἰωάννης ὁμοίᾳ λέγει· ἵνα μὴ ἀπολέσῃτε τὴν εἰργάσασθε· καὶ Παῦλος, βλέπετε τοὺς κónas· βλέπετε πῶς περιπατεῖτε· τί δὲ βλέπετε καὶ βλέπετε οὐδὲν ἕτερον ἐστίν, εἰ μὴ πρὸς ὑμετέραν ἀσφάλειαν εἰρημένον περὶ τῶν πλανών-

Τὰ αἷτια αὐμῆς καὶ παραυμῆς τῶν Ἑθνῶν

Πλείστα ὅσα ἱστορικά γεγονότα θεβαιούσιν ὅτι ἡ φιλαργυρία προσενηεῖ εἰς τὴν κοινωνίαν βλάβην ἀνητικήν, διότι ὁ πάσχων τῆς φιλαργυρίας τὸ πάθος στερεῖ τοὺς συμπολίτας του διαφόρων ἀγαθοεργιών, τὰς ὁποίας διὰ τῶν χρημάτων του ἠδύνατο νὰ τοῖς προσφέρῃ. Ἀλλὰ πολὺ βλαβηριώτερά τῆς φιλαργυρίας εἶναι ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ἀσωτεία· διότι οἱ πολυτελεῖς καὶ οἱ ἀσώτοι ὄχι μόνον δὲν ὠφελοῦν, ἀλλὰ καὶ διαφθείρουσιν ἑαυτοὺς καὶ τὰς κοινωνίας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ζῶσι. Πανώλης κολλητικωτάτη καὶ καταστρεπτική εἶναι τῇ ὄντι ἡ πολυτέλεια, ἥτις θυγάτηρ οὖσα τῆς κουφονοίας, ἀναδεικνύεται ἐπὶ τέλους μήτηρ τῆς διαφθορᾶς, τῆς παρακμῆς καὶ τῆς δυστυχίας τῶν ἔθνων.

Ὅτε εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ἀπεστρέφοντο τὴν πολυτέλειαν, αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι τῶν σημαντικωτέρων πολιτῶν ἦσαν σεμναί, τὰ ἐνδύματά των ἀπλά, ἡ τροφή των λιτή, καὶ ἡ δίψα τοῦ χρημάτων ἀγνωστος, ὁ δὲ Ἀρείος Πάγος κατεδίκαζεν ὡς ἐπικινδύνους εἰς τὴν κοινωνίαν πάντας τοὺς ἀργοὺς πολίτας, καὶ ἐθεώρει ὡς ἔγκλημα πᾶν δυσανάλογον καὶ ὑπέριμετρον ἔξοδον, τότε καὶ τὰ ἔθνη ἦσαν σεμνά, καὶ τὰ αἰσθημὰ εὐγενῆ καὶ γενναῖα, καὶ ἡ φιλοπατρία ἔξοχος. Τότε ἡ Ἑλλὰς ἠκμασε δοξασθεῖσα εἰς τὸν Μαραθῶνα καὶ τὴν Σαλαμίνα· τότε ὁ βουλευτὴς τῶν Ἀθηνῶν Λυκίδης, τολμήσας νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς χρηματικὰς προτάσεις τοῦ Μαρδονίου, ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐσώθη θριαμβεύσασα εἰς τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν. Ὅτε εἰς τὴν Σπάρτην ἡ πολυτέλεια ἦτο αὐστηρῶς ἐξωρισμένη, ὁ βίος λιτός, καὶ τὰ ἔθνη σεμνά, τότε ὁ Λεωνίδας καὶ οἱ Τριακόσιοι ἀπῆθαναν τίλλοντο εἰς τὰς Θερμοπύλας, καὶ ἡ νεανὶς Γοργώ: « Π ἄ τ ε ρ, θ έ λ ε ι σ έ δ ι α φ θ ε ί ρ ε ι.

των τῷ κωδῖφ (μετὰ τὸ ἐνδυμα τοῦ προβάτου) καὶ τὸν λύκον ὑποκρυπτόντων καὶ ἀπατώντων τοὺς ἀμελεστερούς.

Πάνυ δὲ ἀναγκαίως πανταχοῦ εἴρηται ἐν ταῖς Γραφαῖς· τὸ βλέπετε καὶ ὁρᾶτε καὶ γρηγορεῖτε καὶ προσέχετε οὐ μόνον ἑαυτοῖς, ἀλλὰ καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ· οὐδὲν γὰρ παρεσιώπησε τῶν ἡμῖν συμφερόντων ἡ θεία Γραφή. Ἐμοὶ δὲ δακρύνειν ἐπέρχεται ὅταν ἀκούσω ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας τινὰς λέγοντας, μὴ εἰρησθαι ταῦτα ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς, καὶ τοῦτο οὐ μόνον παρὰ λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν δοκούντων εἶναι ποιμένων, καὶ τόπους ἐπεχόντων Ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ἀλλ' οὐ τρόπους· πρὸς οὓς εὐκαιρον εἰπεῖν οὐαί, ὑμεῖς ὁδηγοὶ τυφλοὶ καὶ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι, οἱ ἱματίων καλλώπισται καὶ οὐχὶ βιβλίων, οἱ καταλιπόντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τῇ γαστρὶ διακονοῦντες· ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία, καὶ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ, οἱ τὸ γάλα καὶ τὸ ἔριον καὶ τὰ κρέα τῆς ποιμνῆς καταχρώμενοι, περὶ δὲ τῶν προβάτων οὐ φροντίζοντες πῶς οὖν ἐκφεύξεσθε τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;» (Λογ. Ἰωάν. Χρυσ. περὶ ψευδοπ.);

διὰ τῶν χρημάτων ὁ ξένος», ἐφώναζε πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ὁ δὲ Κλεομένης ἀπέρριπτεν ἀμέσως καὶ τὰς προτάσεις καὶ τὰ δῶρα τοῦ Ἀρισταγόρου.

Ἄλλ' ὅτε ὁ Περσικὸς χρυσὸς καὶ ἡ Ἀσιατικὴ πολυτέλεια ἤρχισαν νὰ μολύνωσι τὸν ἐλευθέρου ἀέρα τῆς Ἑλλάδος, τότε ὁ νικητὴς τοῦ Μαρδονίου Πανσωνίας ἐγένετο αἰφνιδίως αἰσχυρὸς προσδότης τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας· τότε τὰ ἀγνὰ ἔθνη τῶν Ἑλλήνων διεφθάρησαν καὶ ἡ φιλοπατρία μετεβλήθη εἰς ἐγωισμόν καὶ φιλαρχίαν, ὁ δὲ Πελοποννησιακὸς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐμφύλιοι πόλεμοι ἤρχισαν νὰ κατασκάπτωσι τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων μας, καὶ νὰ προετοιμάζωσι τὴν παρακμὴν καὶ τὴν κατὰπτωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὅτε δὲ ἀκολούθως τὸ Μακεδονικὸν χρυσίον τοῦ Φιλίππου εἰσέδυσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ δὲ Δημάδης καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι τοῦ, φοροῦντες πορφύρας καὶ λαμπρὰ ἐνδύματα, ἀλειμμένοι δὲ μετὰ πολύτιμα μύρα, ἀνῆγειρον οἰκίας ἰδιωτικὰς πολυτελεστεράς τῶν δημοσίων οἰκοδομιῶν, τὰς δὲ γυναῖκάς των κατεστόλιζον, καὶ ἐκ τῆς Σικελίας προσεκάλουν μαγεῖρους, τότε ἡ αὐτονομία τῆς Ἑλλάδος ἐτάφη ζῶσα εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας. Ἐκτοτε μίαν ἡμέραν καλὴν δὲν εἶδεν ἡ Ἑλλὰς.

Αὐτὸ τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν κοσμοκρατορίαν.

Ὁ Κάτων βλέπων τοὺς πολυτελεῖς καὶ ἀσώτους πολίτας τῆς πατρίδος του Ῥώμης, ὀρθώτατα ἔλεγεν, ὅτι δύσκολον εἶναι ἐπὶ τέλους νὰ σωθῇ ἡ Ῥώμη· ὅπου ἕνα ψάρι ἐπωλεῖτο ἀκριθώτερα ἐνὸς δοῦς.

Εἶναι δὲ ὁμολογούμενον, ὅτι μία τῶν αἰτιῶν, αἵτινες ἐπέφερον τὴν παρακμὴν καὶ τὴν πτῶσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς κοσμοκρατορίας ἦτο ἡ μεγίστη πολυτέλεια, καὶ ἀσωτεία, αἵτινες, διεδέχθησαν τὴν λιτότητα καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς ἀρχαίας Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας. Διὸ νὰ ἀποδειχθῇ οὕτω ὅτι ὅταν τὰ πλοῦτη εἰς ἕνα ἔθνος κακῶς διατίθενται, καὶ εἰς τίποτε ἄλλο δὲν χρησιμοποιῶνται, παρὰ πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἀσωτείας, τότε τὰ ἔθνη διαφθείρονται, ἡ ἀρετὴ ἐμπαίζεται, τὰ ὑψηλὰ φρονήματα ταπεινοῦνται, αἱ ψυχὲς καὶ αἱ σωματικαὶ δυνάμεις χαννόνονται, καὶ ἡ πλήρης καταστροφὴ εἶναι θεβαία.

Εἰδοποιήσεις

Εἰδοποιούμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτι εὗρισκονται εἰσέτι εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν ἀντίτυπα τινα ἡμεροδεικτῶν τοίχου καὶ τσέπης πρὸς διάθεσιν, Συνεπὸς ὅσοι τυχόν ἐπιθυμοῦσι νὰ προμηθευθῶσιν ἐξ' αὐτῶν δύνανται ν' ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὴν ἐπιμελείαν τῶν Γραφείων.

Σωκράτους Σοφοῦ Ἀρεταί

Ὁ Σωκράτης γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τῷ 469 π.Χ., ζήσας 70 ἔτη ὑπῆρξε, ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας. Ἦτο ἀγαματοποιὸς τῆς τέχνης. Ἀλλ' ἡ ἔσχατος διάνοιά του καὶ ὁ ἐνάρετος βίος του, τὸν ὁποῖον ἐπεσφράγισε διὰ μαρτυρικοῦ τέλους ἐνεκα δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας τὸν κατέστησαν ἐνδοξον καὶ ἀθανάτου μνήμης. Ἀνώτερος φιλοχρηματίας ἐδίδασκε δωρεάν τοὺς μαθητάς του. Δὲν εἶχε ὁρισμένον τόπον καὶ χρόνον διδασκαλίας. Εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὰς οἰκίας, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς μετὰ τῶν συμπολιτῶν του συνδιέλεγτο ἀδιακρίτως μετὰ τῶν νέων, τῶν γερόντων, τῶν πτωχῶν, τῶν ἀρχόντων συνιστῶν τὰ καθήκοντα τοῦ ἀγαθοῦ πολίτου. Παρ' ὅλον ὅτι ἡ Πυθία τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκήρυξεν, ὅτι «Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτερος» οὗτος μετριοφρονῶν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἔλεγεν «ἐν οἷδα ὅτι οὐδὲν οἶδα». Ἐδίδασκε τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας, τὴν πρὸς τοὺς Νομοὺς τῆς Πατρίδος εὐπείθειαν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐργασίαν ἐθεώρει ὡς ὠφέλιμον καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν πρόσodon τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν, τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐδεργεσίαν, τὴν πάλιν κατὰ τῶν ἰδίων παίδων, τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀνοχήν, τὴν μετριοφροσύνην, τὴν μετριοπάθειαν καὶ εἰς τὰς εὐτυχίας καὶ εἰς τὰς δυστυχίας καὶ τὴν παντοδυναμίαν, τὴν ἀπαντᾶντοῦ παρουσίαν καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀγαθότητα τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, καὶ ἐπομένως τὴν ἀπειλομένην ὑποταγήν εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ.

Αἱ κυριώτεραι τῶν ἀρχῶν τοῦ Σωκράτους ἦσαν, ὅτι ὅσον ὀλιγωτέρας ἀνάγκας ἔχομεν τόσον πλέον ἀνεξάρτητοι καὶ ἐπομένως εὐτυχέστεροι καὶ πλησιέστεροι εἰς τὴν θεότητα εἰμεθα—ὅτι ἡ ἀργία ἀτιμᾷ καὶ καταστρέφει τὸν ἄνθρωπον, οὐδέποτε δὲ ἡ ἐντιμὸς ἐργασία.—ὅτι ὁ πονηρὸς ὀφθαλμὸς φαρμακεύει θανατηφόρος τὴν καρδίαν—ὅτι ἡ ἀληθὴς δόξα τοῦ φρόνιμου συνίσταται εἰς τὴν ἀρετὴν του, ἡ δὲ μεγίστη τῶν ἡδονῶν του εἰς τὴν καθεκάστην θελήσειν καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν του.—ὅτι προτιμώτερος εἶναι ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν ἄτιμον ζωὴν. —ὅτι οὐδέποτε πρέπει ν' ἀνταποδίδωμεν κακὸν ἀντὶ κακοῦ. —ὅτι οὐδέποτε ἡ ἀδικία εἶναι ἀληθὺς ὠφέλιμος, ἀλλὰ τὸ δίκαιον εἶναι μόνον ὠφέλιμον. — καὶ ὅτι ἡ μεγίστη τῶν ἀγυρτιῶν εἶναι τὸ νὰ κατέχη τις θέσιν εἰς τὴν Πολιτείαν ὑψηλὴν, ἐνῷ στερεῖται τῆς ἀναγκαίας πρὸς τοῦτο ἱκανότητος.

Συνομιλῶν ὁ Σωκράτης μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ ἐξῆς σωτήριον συμπέρασμα, ὅτι «—Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐρημίᾳ πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὰ ἄδικα, τὰ αἰσχροῦ καὶ τὰ ἀνόσια, διότι καὶ ἂν οὐδεὶς ἄνθρωπος μᾶς βλέπῃ, μᾶς βλέπει ὁ Παντεπόπτης καὶ πανταχοῦ παρὼν ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ.»

Συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ φιληδόνου Ἀριστίππου, τὸν ἐπειθὲν, ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐγκρατείας περὶ τὴν τροφήν, τὸν ὕπνον καὶ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς δύνανται οἱ νέοι νὰ κατασταθοῦν ὑγιεῖς, ἀνδρεῖοι, ἐνάρετοι καὶ ἀξιοὶ νὰ ὑπηρετήσουν ἐντίμως τὴν Πατρίδα των, διότι κορυφαία τῆς ἀρετῆς ἐθεώρει ὁ Σωκράτης τὴν ἐγκράτειαν, ἀρετὴν δὲ ὠνόμαζε τὴν δικαιοσύ-

νην, ἄνευ τῆς ὁποίας οὔτε τὰ ἄτομα οὔτε τὰ ἔθνη δύνανται νὰ εὐτυχήσουν. Ὅτε δὲ ὁ σοφιστὴς Ἀντιφῶν ἐπέπληττε τὸν Σωκράτην διὰ τὴν ἀφιλοκέρδειάν του καὶ διὰ τὰ ἀπλοῦστα ἐνδύματά του καὶ τὴν λιτὴν τροφήν του, «Τίς ἐξ ἡμῶν — ἀπήντησεν ὁ Σωκράτης — δύναται εὐκολώτερον νὰ στρατεύσῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Πατρίδα, ἢ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰ δεινὰ καὶ τὰς στερήσεις πολυχρονίου πολιορκίας, σὺ, ὁ εἰς τὴν πολυτελείαν καὶ τὴν τουφήν συνηθίσας, ἢ ἐγώ, ὁ εἰς τὰ ὀλίγα καὶ πρόχειρα εὐχαριστούμενος;» Τὸ «μηδὲνός χρεῖαν ἔχειν» εἶναι θεῖον, ἔλεγε πρὸς φιληδονοσοφιστὴν, ὁ Σωκράτης—ὅσον λοιπὸν περισσότερον μετριάξῃ τις τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἐπιθυμίας του τόσον περισσότερον πλησιάζει εἰς τὴν θεότητα καὶ τὴν εὐδαιμονίαν». Πρὸς δὲ τὸν νέον Εὐθύδημον, τὸν πλουτίζοντα τὴν βιβλιοθήκην του διὰ συγγραμμάτων ἀνδρῶν σοφῶν, «Χαίρω, ἔλεγε, διότι ἀποκτᾷς ἀληθεῖς θησαυροὺς, ἥτοι θησαυροὺς τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς· καθ' ὅσον τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον μόνον οὐδέποτε ἐβελτίωσαν τοὺς ἀνθρώπους». Πρὸς Ἰδὲ τὸν Κριτόβουλον ἔλεγεν, ὅτι ὅσοι δὲν δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι καλῶς τὰ πλούτη των, καλῶς θέλουν πράξει, ἂν ἀποχωρισθῶν αὐτά, πρὶν ἢ καταστρέφουν καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἄλλους διὰ τῆς πολυτελείας, τῆς ἀσωτίας τῆς φιληδονίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ των. Διότι καθὼς οἱ ἵπποι οἱ καλῶς τρεφόμενοι ἀλλὰ μὴ γυμναζόμενοι, γίνονται μὲν παχεῖς, ἀλλ' ἀνίκανοι εἰς ὑπηρεσίαν, οὕτως, ἔλεγε «καὶ τὰ πλουτιζόμενα ἀλλὰ μὴ καλῶς παιδαγωγούμενα τέχνα, γίνονται μὲν πλούσια, ἀλλ' ἄνευ προσωπικῆς ἀξίας ἄχρηστα, ἐπικίνδυνα καὶ ἐπιβλαβῆ καὶ εἰς ἑαυτὰ καὶ εἰς τὴν Πατρίδα».

Ὡς ἂν μετριοφρον ὁ σοφὸς Σωκράτης, τὴν ἀρετὴν τῆς μετριοφροσύνης προσεπάθει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ἐκείνους τοὺς νέους τοὺς ὁποίους ἐβλεπεν ἐπιπορεπεῖς εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν, λέγων πρὸς αὐτούς, ὅτι «καθὼς ὁ ἀέρας φουσκώνει τοὺς κενοὺς ἀσκούς, οὕτω καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τοὺς κενοὺς φρενῶν! «**τ ο ὗ ς κ ε ν ο ὗ ς ἄ σ κ ο ὗ ς π ν ε ὕ μ α δ ι ὕ σ τ η σ ι τ ο ὗ ς δ ῆ κ ε ν ο ὗ ς φ ρ ε ν ῶ ν ἡ σ ῆ σ ι ς**

Κατάστασις

Ἐμφαίνουσα τὰ διανεμηθέντα ποσὰ τῶν Ἑν. Φ. Ταμείων τῶν Ἱ. Ναῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων 1965.

Ἀγ. Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Ν. Ἡρακλείου	1200
Ἀγ. Παύλου Πειραιῶς	522
Ἀγ. Ἀχιλλίου	1353
Ἀγ. Παρασκευῆς	1800
Ἀγ. Ἀνδρέου	780
Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	675
Ἀγ. Φιλοθέης	1344
Ἀγ. Θεοδώρων	1300
Εὐαγγελισμὸς Κορυδαλλοῦ	1200
Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	720
Ἀγ. Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς	2400
Σύνολον	13.294

Ἡ φιλαλήθεια ἀνταμειβομένη

Ἀγαθὴ τις μήτηρ ξενιτεύουσα ποτε τὸν υἱὸν τῆς ἔρραφεν ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων του, χάριν ἀσφαλείας, φλωρία τινά, διὰ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ ὁ υἱὸς τῆς ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης· ἀποχαιρετίζουσα δὲ αὐτὸν τῷ παρήγγειλε: «ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του νὰ μὴ εἶπῃ ψεῦδος, διὰ νὰ τὸν προστατεύῃ καὶ ἀγαπᾷ ὁ Θεός»...

Ἡ συνοδία, μετὰ τῆς ὁποίας ἀνεχώρησεν ὁ νέος, ἐπῆσε κατὰ δυστυχίαν εἰς χεῖρας ληστῶν, οἵτινες, ἀφοῦ ἐλήστευσαν ὅλους τοὺς ταξειδιώτας, ἔλαβον καὶ τὸ μικρὸν διστάκιον τοῦ νέου, τὸν ὁποῖον συγχρόνως ἠρώτησαν ἂν ἔχῃ καὶ ἐπάνω του χρήματα. Ὁ εὐπειθὴς καὶ καλὸς υἱὸς ἐνεθυμήθη τὴν παραγγελίαν τῆς μητρὸς του, καὶ ἰδίως ὅτι ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς φιλαλήθεις· ὅθεν ἄνευ τινὸς δισταγμοῦ λέγει πρὸς τοὺς ληστὰς, ὅτι ἔχει καὶ φλωρία τινὰ ραμμένα εἰς διάφορα μέρη τῶν ἐνδυμάτων του. Οἱ λησταὶ ἂν καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἀστείξεται, ἀνέφερον ὁμῶς τοὺς λόγους αὐτοῦ εἰς τὸν ἀρχηγόν των. Ὁ ἀρχιληστής ἐρωτᾷ τότε τὸν νέον, ἂν ἀληθῶς ἔχῃ φλωρία ραμμένα ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων του. Ὁ φιλαλήθης νέος ἀπαντᾷ, ὅτι αὐτὸς ποτὲ δὲν λέγει ψεύματα. Σχίζονται λοιπὸν τὰ ἐνδύματά του ὑπὸ τῶν ληστῶν πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας, καὶ ἀνευρίσκονται τὰ κρυμμένα φλωρία τοῦ νέου. Ἐκπεπληγμένοι οἱ λησταὶ ἐρωτῶσιν αὐτόν, πῶς ἄνευ τινὸς βίας ἀπεφάσισε νὰ φανερώσῃ τὰ φλωρία του.

«Ἡ μήτηρ μου, ἀπεκρίθη ὁ νέος, μὲ παρήγγειλε ποτὲ νὰ μὴ λέγω ψεύματα, καὶ ὡς καλὸς υἱὸς χρεωστῶ ὑπακοὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρὸς μου. Ὁ Θεός, μοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ μου, δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ψεύστας, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μὲ ἀγαπᾷ ὁ Θεός»

Οἱ λησταὶ ἔμειναν ἄφωνοι καὶ συλλογισμένοι· οἱ ἀφελεῖς λόγοι τοῦ νέου διεπέρασαν τὴν σκληρὰν ψυχὴν των. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ὁ ἀρχιληστής εἶπεν.

«Ἄν ὁ νέος οὗτος εἶναι τόσο ὑπήκοος εἰς τὰς παραγγελίας τῆς μητρὸς του, εἶναι ἐντροπὴ ἡμεῖς νὰ μὴ ὑπακούωμεν εἰς τὰς παραγγελίας τοῦ Θεοῦ, ὅστις θέλει οὔτε ληστείας, οὔτε κλοπὰς, οὔτε ἐγκλήματα ἐπιτρέπει· ἂν ὁ Θεὸς ἀποστρέφῃται τοὺς ψεύστας, πολὺ πλέον ἀποστρέφεται τοὺς κακούργους· ὅθεν σήμερον ἀποχαιρετῶ καὶ σᾶς καὶ τὸν ληστρικὸν βίον».

Οἱ δὲ λησταὶ ἀμέσως ἐφώνησαν, ὅτι θέλουν ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχηγοῦ των. Ὅλα λοιπὸν τὰ ληστευθέντα ἀπεδόθησαν τότε εἰς τοὺς ταξειδιώτας. Ὁ δὲ φιλαλήθης νέος, διασώσας διὰ τῆς φιλαληθείας καὶ τοὺς ληστὰς ἀπὸ τὸν ληστρικὸν βίον, καὶ τὸ διστάκιον καὶ τὰ φλωρία του, ἐξηκολούθησε τὸ ταξειδίον του καὶ, πιστὸς πάντοτε εἰς τὴν παραγγελίαν τῆς μητρὸς του, ἀποκατέστη ἐπὶ τέλους εὐτυχής.

Θερμὴ Παράκλησις

Παρακαλοῦμεν θερμῶς, ὅπως οἱ ἀποστέλλοντες χρήματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀποστέλλωσι ταῦτα πρὸς μὲν τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπον Σαλαμῖνος κ. Γερρόντιον ἂν ἀφορῶσι τὸ Οἰκοτροφεῖον πρὸς δὲ τὸν Πάρος. Ἀρχιμ. κ. Μερκοῦριον Καλοσκάμην ἂν ἀφορῶσιν οἰονδήποτε ἄλλον λογαριασμόν.

Συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅπως ἐπὶ τῶν ἐπιταγῶν ἀναγράφωσιν ἓνα ἐκ τῶν δύο ὡς ἄνω παραληπτῶν καὶ ὄχι. «Ἱερὰν Σύνοδον Γ.Ο.Χ» ἢ ἄλλην ἐπωνυμίαν ὁργανώσεως, διότι ἄλλως τὰ χρήματα ὑπὸ τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας θὰ ἐπιστρέφωσιν ὡς ἀνεπίδοτα.

Κλεάνθης ὁ Φρεάντλης

Ὁ Κλεάνθης, νέος πτωχὸς ἀλλὰ φιλομαθής, ὑπῆγεν εἰς Ἀθήνας περὶ τὸ 250 πρὸ Χριστοῦ, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐγενετο δὲ τακτικώτατος μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος· Δέκα ἑννέα ἔτη ἐξηκολούθησεν ὁ πτωχὸς Κλεάνθης ἀκροαζόμενος ἐπιμελῶς τὰ μαθήματα τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τοῦ Ζήνωνος. Πάντως δὲ ἐγνώριζον ὅτι ὁ Κλεάνθης ἦτο τόσο πτωχός, ὥστε μὴ ἔχων χρήματα ν' ἀγοράζῃ χαρτὶ (πάπυρον), ἔγραφεν ὅσα παρὰ τοῦ Ζήνωνος ἤκουεν ἐπὶ ὀστράκων ἢ ὠμοπλατῶν βοῶν. Ἐνασχολούμενος δὲ εἰς τὴν ἀκρόασιν καὶ μελέτην τῶν μαθημάτων του, δὲν ἐφαίνετο ἐργαζόμενός τι. Πῶς λοιπὸν ἔζη ὁ πτωχὸς Κλεάνθης; ποῖος τῷ ἔδιδε χρήματα; Μήπως ἔκλεπτε; Μήπως ἔζη δι' ἄλλου τινὸς ἀτίμου τρόπου; Τοιαῦτα ὑποφίαι ἤρχισαν νὰ γεννῶνται εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος τὸ ἀνώτατον καὶ σεβάσιμον ἐκεῖνο δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τῶν ἄλλων χρεῶν τοῦ ὁποίου ἦτο καὶ ἡ ἐπιτήρησις καὶ παρακολούθησις τῶν ἀρχῶν, προσεκάλεσεν ἐνώπιόν του τὸν ὑποπτον Κλεάνθη, διὰ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν πῶς ζῇ τόσο ἔτη ἄνευ ἐργασίας τινός. Ὁ Κλεάνθης ἠγαγκάσθη τότε νὰ παρουσιάσῃ πρὸς ὑπεράσπισίν του κηπουροὺς τινὰς τῶν Ἀθηνῶν, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν ὁποίων ἀπεδείχθη ὅτι ἐσύχναζε τὰς νύκτας εἰς τοὺς κήπους αὐτῶν, ἔπου ἀντλῶν νερόν ἐκ τῶν πηγαδίων (φρεάτων) ἐπότιζε τοὺς κήπους των, καὶ ὅτι οὕτω διὰ τῆς χρηματικῆς ἀμοιβῆς τῶν νυκτερινῶν κόπων τοῦ ἔζη τὰς ἡμέρας του, ἐνασχολούμενος εἰς τὰ μαθήματά του.

Οἱ Ἀρεοπαγῖται καὶ πάντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐθαύμασαν καὶ ἐπῆγεσαν τὴν φιλομάθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ πτωχοῦ νέου Κλεάνθους, ὅστις ἔκτοτε ἐπωνομάσθη Φρεάντλης.